

DESEMBRE

31

DIADA NACIONAL
DE
MALLORCA

A l'hora de sortir aquest número de "Mallorca Socialista", està a punt de celebrar-se la Diada Nacional de Mallorca que, com cada any, organitza el Partit Socialista de Mallorca (PSM). Hi participaran, entre d'altres, "Els Valldemossa", "Sis som", "Aliorna" i Miquel Àngel Rubert.

Aquest número que hauria de haver sortit a primers de Desembre, s'ha ajornat fins a darrers de mes per motius de les festes nadalenques i problemes de maquinària aliens a la nostra voluntat.

A partir del present, "Mallorca Socialista", recuperarà la seva clàssica aparició mensual. Bones Festes.

UN ESFORÇ DE DIMENSIONS HISTÒRIQUES

per Mario Onaindia
pàg. 3

LA PARTICIPACIÓ CIUTADANA EN LA REVISIÓ DEL PLA GENERAL DE CIUTAT

Per Jesús Vicens
Pàg. 6-7

L'ESGLÉSIA I EL SISTEMA ESCOLAR

per Bartomeu Mulet
pàg. 5

ENTRE EL DESENCANT I L'ESPERANÇA

L'any 1981 es clou entre signes més aviat d'inquietud i temor. Els temps són particularment difícils per tot arreu. Els "felicitats 60" semblen una època estranya i remota. En els 70 la crisi econòmica —amb la seva projecció social i cultural— ara endurint-se fins a generar un estat de desesperança on abans havien florit les més optimistes il·lusions d'una societat de consum anunciadora d'un futur daurat. Els 80 no han vist néixer un canvi d'orientació de la crisi. Contràriament els blocs ideològics, militar i econòmics semblen optar per substituir les tesis de la "coexistència pacífica" per una apologia de les solucions de força. Enemic de la grisor cansada de la crisi sembla com si el capitalisme de Reagan volgués mobilitzar les masses enlluernant-les amb les crides a l'aventura militar, al risc de la conquesta.

Els drets humans, la convivència pacífica, la cooperació econòmica, els intercanvis tècnics i culturals, la democràcia política... són fatxendosament desdenyats pels agressius líders d'un capitalisme en crisi i d'un socialisme escleròtic. Reagan faria seves de bon gust les terribles paraules de Bismarck: "No és amb discursos i resolucions majoritàries com es decideixen les grans qüestions del nostre temps. Es amb foc i sang". El foc i la sang corren ja abundantment a El Salvador i a les sagnants dictadures escampades generosament per tot arreu del món amb la complicitat del capitalisme ianqui. Però el recurs a la força senyoreja també un món socialista que ha degenerat en una mena de capitalisme d'Estat, paternalista i burocràtic, incapaç de respondre als anhels populars. La "revolució polonesa" era un vent de renovació i de llibertat. Ara vivim la paradoxa d'un fals socialisme que intenta —enfront de les classes treballadores de Polònia— perpetuar el poder d'una minoria corrompuda acudint, en la línia de la més clàssica reacció, al cop d'Estat militar. Tant a l'Est com a l'Oest es fa realitat la sinistra afirmació de Bismarck. Més que la conquesta d'un futur de progrés, la política torna a ser el vell art de

l'agressió a través de la pau i de la guerra.

Dins l'Estat Espanyol el miratge d'una transició pacífica de la dictadura franquista a una democràcia parlamentària s'ha esvaït fa temps. El 23-F mostrà que en comptes d'un canvi desproït de risc haurem d'enfrontar una llarga marxa, plena de combats i emboscades. Darrera els elements "golpistes" de les Forces Armades i dels Cossos de Seguretat de l'Estat hi ha tot un ampli sector civil que finança campanyes de premsa i deu endavant una labor de provocació sistemàtica contra la democràcia. La crisi econòmica i el desencant són un terreny abonat per donar al "golpisme" la base social que necessita una dictadura del segle XX per triomfar. I la resposta a l'intent de retornar a la dictadura ha estat frenar el procés de canvi democràtic. La LOAPA significa la destrucció de l'autonomia de les nacionalitats i regions.

Els acords entre la patronal i els sindicats es fan a costa de les classes treballadores. La reforma democràtica de les Forces Armades ha estat oblidada en nom d'una falsa prudència. Les cultures de les nacionalitats segueixen marginades i sabotejades per disposicions centralistes i castellanitzadores. Les esperances del poble en la democràcia pertanyen al passat...

A Mallorca continua imperant el més escandalós sucursalisme polític. Hem tengut les versions regionals de les crisis sofertes per UCD, PSOE i PCIB. Tenim també la versió regional-insular de l'Estatut estandaritzat i harmonitzat pel pacte UCD-PSOE. I després del VIè Congrés Nacional el PSM apareix disposat a ésser l'esperança d'una Mallorca nacionalment recobrada dins una societat més justa. Però arreu del món els auguris són massa negres per a practicar un optimisme suïcida. Amb tot i això els nacionalistes del PSM tornarem a celebrar —solitaris de bell nou— el 31 de Desembre com a Diada Nacional de Mallorca. Lluitarem perquè la nostra nació visqui. Ara i sempre.

Sabíeu que...?

A la fi, el malmenat Estatut d'Autonomia de Les Illes (aïll) ha vist la llum. Un Estatut que, de tan poca cosa que és, de tan "puro y casto", ha vengut molt bé en anomenar-se l'"Estatut de la Puríssima".

El que ens demanam és si al senyor Cervero, "ministre-secretari-tu-el-dus", li posaren un equip de traducció simultània català-"lengua del imperio", per tal de seguir els debats de l'Assemblea de Sants Pares de la Pàtria. I és que hi ha cada diputat més arrelat al país!

I tornem-hi, torna-hi! Diuen que l'experiència és la mare de la ciència, però... Ca, barret! Si el 1931 Menorca es despenjà de l'Estatut, ara és per l'altra costat: un sector d'Eivissa i Formentera. Et dic que aquests Sants Pares no n'han arribat a aprendre!

I mentrestant, passen coses incomprensibles:

(1) TVE va dir que no va haver-hi incidents en la manifestació del 22-N a Madrid, però es distingiren 15 "persones", els "Royuela-boys", es requiriren 1.500 carnets de conduir, es romperen embarrats publicitaris, etc.

(2) Hi ha "errors" de funcionaris, com la posada en llibertat dels "presumptes" terroristes "Royuela i Cia".

(3) Hi ha anul·lacions de sentències d'UN MES DE PRESO contra militars que atempten contra la figura del Cap de l'Estat —cas del capità Milans del Bosch—, en tant que Sánchez-Erauskin, periodista de "punto y Hora de Euzkalerria", per coses semblants li cauen un bon grapat d'ANYES DE PRESO.

(4) En acabar-se la gravació del programa "La Clave" dedicat a José Antonio Primo de Rivera, on tots els feixistes semblaven angelets, el historiador Gibson fou apallissat pels guardaescumes de Fernández-Cuesta, per mor de certes opinions desmitificadores de la "figura" de José Antonio.

A tot això, encara en Pérez Llorca, al Consell de l'OTAN, va i diu coses semblants al que deien els antics: "Com que volem la pau, ens preparam per a la guerra". Senyor, Senyor, 3000 anys de història encara no han servit de res! Quan aprendreu a deixar-vos estar de bregues, i pensar com les persones?

Des de "MALLORCA SOCIALISTA" ens congratulam ben molt que, d'una punyetera vegada, els mallorquins, menorquins, civissens i formenterers (estatutàriament anomenats "balearics") tinguem una veu en el "Consejo de Ministros de Madrid", i sobre tot si "tenemos en cuenta que esto no ocurría desde Antonio Maura". Però el que no sabem és que en deu opinar d'això el marquès de Carandolet, senyor Cervero, aquell senyor gras i de cara lluenta que a les passades eleccions es va presentar com a número 1 de les llistes d'UCD-Balear. Perquè, o una de dues: o al marquès de Carandolet, una vegada elegit Ministre, se li va trabucar el cap i es va oblidar per sempre més de tots nosaltres: o bé, el nou Ministre de Treball —Sr. Rodríguez Miranda— no coneix els seus companys "balearics" de partit. O potser precisament perquè els concix va amollar aquesta frase tan brillant. Tot pot ésser en aquest món, tot menys que la UCD governi, clar. I això que el PSOE li posa difícil, eh?

Ah, això sí! Anau molt alerta perquè s'atraci Nadal i les multes de trànsit surten com a bolets per tot arreu, i fan flamada! Ens agradaria que els qui les posen, també sortissin per tot arreu quan, per exemple, plou i Ciutat es queda sense cap semàfor que funcioni, i amb un caos circulatori que Déu n'hi dóni; o quan hi ha carrers tot embussats, perquè hi ha cotxes en doble o triple fila; o quan per arreglar el problema dels aparcaments de superfície, només se'ls hi acudeix que posar paperets grocs al parabrisa dels cotxes. Ai, bons al.lots, i que els hi guanyau de dolços!

MALLORCA SOCIALISTA
La revista de l'esquerra nacionalista

Responsable-Coordinador: Rafel Oliver Piguillen.
Consell Redactor: Antoni I. Alomar, Bartomeu Carriló, Torneu Payras, Josep Tur i Mari.
Edita: Partit Socialista de Mallorca
Redacció i Administració: Carrer Temple, 7, Ciutat.
Tel. 221414-221626
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit Legal: PM 511-77
Tirada: 5.000 exemplars.

OPINIO

Els Socialdemòcrates del Nord d'Europa

per Climent Garau i Arbona

A Europa, les socialdemocràcies han respectat la propietat privada dels mitjans de producció, no els ha preocupat massa la nacionalització de les empreses i han mantingut una actitud de consideració i tacte amb els "managers" de la gestió econòmica.

En canvi, les relacions contractuals "amo-obrer", la política de nivellació dels jorns, la minimització del risc social a la classe treballadora, la política cultural i l'amillorament de la gestió sanitària i de la vivenda, han estat els punts de màxima atenció d'aquestes socialistes intel·ligents, veritables creadors del concepte polític econòmic, que coneixem avui per "Estat-Providència".

De fet, han aconseguit incorporar les classes populars de l'Europa-Nord al Welfare State, i tot plegat s'entén perfectament que els socialdemòcrates europeus han practicat i segueixen practicant una espècie de Keynesianisme d'esquerres. Record que algun economista d'aquestes contrades es manifestava admirador d'aquesta política Keynesiana tan elaborada com fidel, a la cap i a la fi, a les fonts Keynesianes que l'inspiraven.

Aquesta política, fins quasi bé ara havia aconseguit mantenir un nivell de demanda global important. La inversió, malgrat l'excés de consum es manté elevada, i ja sabem que aquest fet és vital per a mantenir una elevada taxa de llocs de treball.

Els socialdemòcrates han donat, amb una paraula, mostres de saber comportar-se hàbilment a l'hora d'emprendre les precises mesures econòmiques per tal d'enfrontar-se a les situacions crítiques conjunturals que, fins que han estat al poder o estant-hi encara, se'ls han anat plantejant.

Realment pot dir-se que la política social que han realitzat ha estat una de les iniciatives més fortes i exitoses que la pràctica política ha aconseguit. I és així fins al punt que aquest impacte ha arribat a determinar certes decisions, en política social, per part dels Estats Capitalistes, que han actuat de vegades com si fossin veritables socialdemòcrates.

Convé que quedí clar, però, que la motivació de la socialdemocràcia al proclamar i realitzar tota la seva política social, se fonamenta en la ferma creença en els drets socials. Les actuacions dels polítics liberals, lògicament, no obeeixen les mateixes motivacions, aquests ressolten les qüestions socials mitjançant augmentos salarials en efectiu.

Tot el que s'ha dit explica que a Suècia hagi durat aquesta solució política des dels anys trenta fins a mitjans setanta. I aquesta exitosa política no només ve avalada al nord d'Europa per aquest fet, sinó que a més a més el grau d'acceptació popular ha estat i és encara molt important. Mentre que els eurocomunismes fan al·lucina a les totes, sembla que les possibilitats dels socialdemòcrates són altes per molts d'indrets, malgrat les crítiques molt fortes que ha rebut l'Estat-Providència, la seva principal creació, tant per part dels liberals com dels llibertaris.

A NOSALTRES...

A nosaltres, ciutadans del pla i de la muntanya, de Ciutat i de la Part Forana, ens cauen encara malgrabades

L'ECONOMIA DE LES ILLES

per Guillem Adrover Salas

Per un treball d'economia a les illes representa haver de tenir en compte en primer lloc el fet diferencial, que dóna unes perspectives concretes i arrelades a la terra.

INTRODUCCIÓ
A UNA GESTIÓ ACTUAL

La nostra economia es caracteritza per un estat permanent d'opressió o de tensió interna. En virtut de la política de avaricia i de desinterès que és contemplada benevolament i fins i tot compartida plenament per alguns Partits centralistes, té com a conseqüència l'exploatació a què estem sotmesos, de tipus colonial. La pressió de l'Estat que intenta per tots els mitjans continuar exercint el seu domini perpetuant l'exploatació. Els poders de gestió fins ara arrelats a Madrid, intentaran exercir la pressió per tal de deixar anul·lat el poder de decisió autonòmic. Efectivament les lleis de Finançament de les Comunitats Autònomes, la d'Harmonització, no són més que intents de refermament del poder que volen perpetuar.

El resultat és una política econòmica avariciosa, seguint els models de desenvolupament establerts i actuals, és a dir fonamentant-se en l'especulació a ultrança i el seu seguit tàctic i estratègic, i les conseqüències que ens pot portar: esgotament dels propis re-

ursos, energia nuclear, etc. S'hi contraposa la política nacionalista en economia que s'ha de basar en un següent molt proper de l'evolució futura.

L'UCD a les illes representa la força del govern central instal·lat aquí al Consell, iniciant un procés autonòmic pobre, per intentar assegurar-se el poder econòmic a les illes, afavorint l'especulació, la continuació de la recerca dels interessos del capital i imposant la seva estratègia. El PSOE que amb la seva concepció de l'Estat Federal absolutament en desacord la nostra visió autonòmica i nacionalista de Països Catalans, contemporitza en molts de casos en l'economia i en altres coses, sense imposar mecanismes correctors de l'especulació a què es sotmet el nostre sol, ni cercar solucions vàlides.

L'ESTAT DE COSES

L'augment de la construcció, o el manteniment de cotes d'aquest sector ens serveix de mostra per a considerar la fuita del model de desenvolupament de les illes d'una plataforma on un equilibri sanejador sigui ben bé el nül·l, i que la consecució de les fites d'un sanejament econòmic ha de fugir d'una excessiva especulació com a solució per a la destinació dels recursos privats.

Er què quin model de desenvolupament volem? Lo primer que hem de

aquestes solucions polítiques, tot i reconeguent la gran habilitat i els sabers dels seus gestors, perquè pensam tal vegada en les mostres que donen per aquí no només les realitzacions socialdemòcrates dels règims polítics que hem viscut, sinó també per les conseqüències que hem pogut apreciar de part d'aquest Estat-Providència, creació i símbol fonamental d'aquestes socialdemocràcies nord-europees.

L'Estat-Providència ha estimulat el consum i ha provocat la irresponsabilitat i la mobilització política, segons com se miri, que és aquesta casta de tranquil·litat, i per mor d'això no els creim del tot convenients per aquestes contrades, on els dormissos cívics estan a l'ordre del dia.

L'Estat-Providència pot resultar ruïnós aquí on tota empresa estatal sol ésser un símbol de poc rendiment i de baixa eficàcia; on estam tan escandalosament mancats de tota una tradició de control democràtic de l'Estat-Administració, qüestió tan necessària com difícilment improvable.

A la socialdemocràcia no la volem atacar i menys volem assumir les crítiques que se li fan a partir del Vè, i del VIè. Congrés de la internacional comunista, per a nosaltres és molt injusta i fins i tot ridícula la semblança "socialdemocràcia = socialfeixisme". Però sí que volem fer notar determinades mancances que ens dolen que hi siguin, perquè consideram que són greus obstacles que impedeixen la seva total acceptació.

Es una política com diem hàbil, pragmàtica i oportunista; d'aquí le vé el seu elevat grau d'implantació popular, però a força de pragmatisme a vegades s'emboïca tant que arriba a situacions confuses, pels mimetismes que presenta en relació a la política de blocs, tant en relació al Bloc Atlàntic, com al Bloc Nòrdic. Existeix un plan ibínd de cara al Tercer Món, però el mimetisme és encara prou evident com a conseqüència de no deslligar-se prou de la política dels grans Blocs. Desitjariem de la socialdemocràcia una visió més comprensiva i un compromís més fort envers el Tercer Món.

I un punt que per a nosaltres és motiu d'espectació i en certa manera de precaució és l'actitud d'aquests socialdemòcrates envers els problemes de les nacionalitats oprimides. A vegades sembla que aquests particularismes no han de caber dins unes concepcions econòmiques carregades de percentatges, de xifres fredes, de macromolècules de la política d'aquestes socialdemocràcies que, paradoxalment, tan bona gestió a nivell municipal han anat realitzant.

Davant tot això, on és el nostre lloc a l'Europa dels anys 80 si triomfa aquesta alternativa política? Com quedaria l'autonomia real d'aquests vells païssos?

De vegades ens dóna una mica d'esperança el fet de que a Europa va sorgint una tercera via cap al socialisme que requereix el compromís envers aquestes qüestions que hem plantejat. Som aquí i som a Bretanya, som al Ulster i som a tantes bandes on es despertí una consciència política profunda i una responsabilitat i participació cíviques d'acord amb aquests greus problemes que passen de vegades, com un fibló a terra estranya i ens deixa tan indiferents!

fer es fixar els tres sectors: primari, secundari i terciari; perquè tenim una economia desequilibrada i s'hauran de fixar els termes en què ens hem de moure per a suggerir una política nacionalista en les nostres intervencions en públic, a les institucions, arreu en general.

No podem consentir que es tramin segons quines malifetes a l'envers del futur de les illes, i parlem també de Mallorca en concret, on en una sèrie d'anys ja s'han construït dues autopistes i se n'ha començada una altra, cosa que arruïna segons quines perspectives a l'envers del futur que volem. Vigilem també a Eivissa que està essent fruit de la mania especuladora que ho arrossega tot.

Pensem per un moment que a Europa, a les illes europees, només existeixen 18 kms. d'autopista al nord de Sicília, tot i que ens septuaginta en superfície! Ni Còrsega ni Sardenya teneu cap autopista, ni tan sols l'enorme Irlanda tot i que mesura 84.000 Km², comparant-los amb els nostres 3.600, exceptuant la Gran Bretanya. El nom de "balearització" va ésser inventat com a símptoma d'exploatació total i baldament que ens el vulguin treure de damunt, ens hem guanyat plena

(Cont. pàg. 10)

El procés autonòmic de les Illes

El Partit Socialista de Mallorca es manté en el principi irrenunciable que l'Autonomia és una recuperació històrica d'un autogovern exercit dins un marc més ampli, el qual fou exercit lliurement dins la Corona d'Aragó, i amb la monarquia dels Austries i que perdé amb un acte de violència a la guerra de la Successió i amb la restauració de la monarquia Borbònica. D'aleshores ençà el centralisme ha anat avançant en contra de tota Autonomia política de Mallorca i de les Illes. Per tant considerem que no hi ha més font de Dret que la pròpia història la qual ve a ésser reconeguda, en uns principis mínims, dins la Constitució de l'any 1978, específicament a l'article 2.

Així i tot aquests reconeixements la timidesa i ambigüitat del títol VIII de la Constitució ha provocat certes reticències i desacords dins de les nacionalitats i regions de l'Estat a l'hora d'engregar els processos autonòmics, ja que en lloc de definir clarament els límits entre Comunitat Autònoma i Estat Central opta per uns fronteres extremadament difuses que ja han donat lloc a reiterades confrontacions. El fet que tantes vegades hem denunciat de les discriminacions de vies: la històrica, reconeguda a les nacionalitats que gaudiren d'Estatut abans del 36, la de l'article 151 amb el màxim de competències que permet el marc constitucional i amb el suport d'un Referèndum popular i la via de l'article 143, la germana petita i pobre de

l'autonomia a la qual s'hi accedeix lentament i amb uns competències que no deixen d'ésser una simple descentralització.

A les nostres Illes el sucursalisme de les dues forces hegemòniques, UCD i PSOE ens han imposat la darrera via, per tant la lenta i menor la qual cosa ha fet que d'entrada la unanimitat de totes les forces polítiques no fos possible i que els pactes d'aquests dos grups hagin creat problemes greus a les illes menors, fins al punt d'haver-hi seriosos dubtes sobre la constitucionalitat o no d'aquest procés. Nostres, ho vull recordar una vegada més, ens varem abstenir de votar el text Constitucional, precisament perquè veïem aquestes ambigüitats i preveïem les causes que se'n podien derivar del títol VIII; és per això que sobre aquesta interpretació, que va provocar l'absència de CD i dels Independents d'Eivissa i Formentera, de la constitucionalitat o inconstitucionalitat de l'Assemblea Redactora de l'Estatut d'Autonomia és matèria que deixam a la resolució de les forces polítiques que feren el consens o si s'escau als pertinents tribunals.

De bon de veres, els nacionalistes del PSM hauríem volgut un Estatut negociat amb el màxim consens de les forces polítiques i amb una àmplia acceptació de tots els pobles de les Illes; amb aquest esperit acudírem a la Comissió dels Onze a la qual aportàrem un projecte d'Estatut no inferior als de Catalunya i País Basc.

esgotant totes les possibilitats d'Autogovern que la legalitat permetia als pobles de les Illes. No era un acte de cap altre i aportava una adequació a la difícil problemàtica del món insular, plural, divers i desequilibrat. Fem de lamentar però que les negociacions de la Comissió dels Onze fossin rompedes pel pacte UCD-PSOE, forces polítiques que preferiren imposar el seu Estatut en comptes de negociar el de Tots.

D'aquests pactes bilaterals se'n ha derivat tota una problemàtica que ha emporbit, volem o no, tot el procés i a Eivissa sorgia una forta oposició al sistema de representació que enterbolia la mateixa dinàmica de la via de l'article 143. Era evident que el fet de no acceptar la paritat corregida no seria assumit per una força política que pogués ésser hegemònica a una illa menor, tot i acceptant majoritàriament el projecte elaborat per UCD-PSOE, es negarien de consolidar el centralisme de Mallorca. Davant aquest fet l'actitud dels nacionalistes havia d'ésser clara i denunciadora, era necessari ésser presents a l'Assemblea per tal de defensar les nostres postures i fer evident la poca il·lusió i poc interès que tenien les forces majoritàries de tirar endavant amb un Estatut que reflectís el màxim autogovern i el necessari respecte entre totes les Illes.

Constitució l'Assemblea tornàrem presentar el nostre projecte el qual fou rebutjat sense un mínim d'expli-

cacions coherents. Havíem d'insistir i per això presentàrem esmenes a tots els articles que atemptaven contra la nostra concepció de Comunitat Autònoma, en tot el debat aconseguírem col·locar una esmena referent a les comunitats originàries de les Illes Balears establertes fora del nostre territori i ben poca cosa més i continuarem defensant les nostres postures. Així el resultat era poc encoratjador: una bandera inventada sense cap tradició històrica, ambigüitats lingüístiques, un centralisme de Mallorca imposat a les altres Illes i de Ciutat sobre la Part Forana, no voler incloure els Consells Insulars com a òrgans a través dels quals seran exercits els poders de la Comunitat Autònoma, rebuixament de competències a més dels retalls de la LOFCA i la LOAPA.

Evidentment com a nacionalistes havíem de dir NO a aquest Estatut de renúncies tot i recordant als qui el foren que fins i tot la poca generositat de la Constitució els venia ampla. Els mèrits que han volgut fer davant el centralisme autogovernant donar davant els pobles de les Illes la penosa imatge de polítcs sucursalsistes. Nosaltres tenim la consciència ben neta i tranquil·la hem fet tot el que hem pogut i sabem que amb el temps la victòria serà nostra amb el ferm despertar de la nostra identitat nacional. Ara més que mai comença la nostra tasca.

Biel Oliver

DISSORTADA POLÒNIA

El passat dia 13 de desembre el general Wojciech Jaruzelski, cap de l'Exèrcit primer, del Govern després i, finalment, del P.O.U.P. i de les tres coses a la vegada, es converteix, també, en Dictador i, per si poc poder li mancava, mitjançant una sèrie de mesures excepcionals, declara l'Estat de Setge, que és el mateix que dir de Guerra, donant-se d'aquesta forma, un Cop d'Estat a si mateix per tal de, com sempre se sol dir en aquests casos, salvar la Pàtria de caure en l'abisme de la seva perdició. Jaruzelski, així, té ara les mans lliures (i per si falla, cosa que sembla produir-se, té les forces soviètiques dispostes a intervenir) per a fer allò que li plagui i, per tant, per a perseguir tot aquell qui no pensa de forma oficial, tot aquell que és anomenat allà contrarevolucionari.

L'excusa són els 16 mil milions de dòlars de deute exterior més els altres 10 mil milions més a uns 25 països amb els seus corresponents interessos que, extranyament, un país de l'Europa de l'Est deu als països occidentals. L'Estat Polonès, evidentment, no pot pagar-los de seguir les vagues que decreta Solidaritat, la qual demana cada cop més llibertat. En definitiva, l'assumpte de Polònia és una olla plena de caragols que resulta difícil d'entendre si no s'analitzen, un per un, els factors que el caracteritzen. Aquí, i en l'espai que tenim, serà difícil poder-lo fer. Això ja és més per escriure un llibre prou extens. De tota manera intentarem descobrir quelcom d'aquest entremaliat ditxós.

Primerament a Polònia se l'ha de situar en el temps i en l'espai. Polònia limita a l'est amb Rússia i a l'oest amb Alemanya que han estat, fins no fa gaire (i Rússia encara ara) estats imperialistes. Alemanya, als ulls dels polonesos, representa el protestantisme. Els russos són ortodoxos. Polònia és una nació de religió catòlica entre dos veïnats diferents. Polònia ha sofert multitud d'anèxions i repartiments entre els estats de Prússia (el nucli unificador alemany), Àustria (d'ètnia germànica també) i Rússia. Polònia ha conservat sempre un fort sentiment nacional en base a la seva religió catòlica (diferent de Rússia i Prússia), de la seva ètnia eslava (diferent de Prússia i Àustria) i de la seva llengua (diferent de l'alemany i el rus). Referint-nos expressament al segle actual, Polònia només ha estat independent del 1919 al 1939. De cap de les maneres podem considerar independent, per més que nominalment fos així, un Estat que des de l'any 1945 ha d'oïr les consignes soviètiques, tal i com es va decidir, hem de recordar-ho, en els acords de repartiment de zones d'influència a la Conferència de Jalta (4-12, II, 45) entre els EE.UU., el Regne Unit i la URSS.

Amb aquestes característiques, Solidaritat neix, amb l'experiència d'altres lluites obreres sagnants (1956, 1970), i, no sols obreres, sino d'alliberament nacional. Solidaritat es mou amb el beneplàcit de l'Església, perquè aquesta, allà, és un símbol nacional d'identitat, i així ho hauríem d'entendre. Solidaritat lluita per la llibertat, perquè no vol la dictadura del partit comunista que, d'altra banda, és considerada fidel executor de les ordres del seu enemic natural, que no ha variat els seus plantejaments pel fet d'haver passat del règim del tsar al soviètic. Solidaritat lluita contra l'obligatorietat de l'assignatura de rus a les seves escoles. Solidaritat lluita contra l'exploitació de la burocràcia i contra la fam. Solidaritat lluita per l'Autogestió Obrera que no és més que el Socialisme que molts propaguen per més que a Polònia aquest nom estigui desprestigiat. Que certs esquerrans d'Occident hi vegin contradiccions i perills, d'acord. Emperò, no se'ls pot demanar als polonesos que tinguin els mateixos problemes ideològics que nosaltres quan n'hi ha d'altres de més peremptoris.

Pero on s'han esfumats tanta de milions de dòlars de deute? Això ja és més difícil de saber. Ben segur que algun economista entès ena podria donar una idea. Ara bé, alguna cosa deu costar mantenir el segon exèrcit del Pacte de Varsòvia, cal preguntar-se?

Ara com ara, poca gent es creu que l'assumpte sigui d'allò que en diuen intern, i les darreres notícies parlen de la possible intervenció del Pacte de Varsòvia, cosa que encara no s'ha produït en escriure aquestes retxes. Alguns partits comunistes euro-occidentals s'han desemmascarat ja per sempre davant tothom, mantenint una clara postura a favor de la repressió militar (com a Portugal o França), altres sofreixen una divisió interna que ja arrosseguen d'enrera i que ara pot esclatar (com el P.S.U.C. el mateix P.C.E. i el d'Itàlia). De tota manera i llevant aquests casos, l'esquerra ha estat un clamor gran a Europa Occidental contra el Cop d'Estat Militar. La dreta; anomenada civilitzada, i els nordamericans se n'han aprofitat per fer propaganda anticomunista i, de rebot, antisocialista, i, a favor de les llibertats democràtiques liberals que diuen ells defensar, encara que els E.U.A. ho fan només quan els interessa.

I, en tot això, creim observar, i estam segurs de sofrir, un sentiment de protesta per una banda i d'impotència per l'altra, de veure com es trenquen els drets elementals personals, comunitaris i nacionals dels pobles sense que, en principi, hi puguem fer res.

Tomeu Carrió

Un esforç de dimensions històriques

Immersos en una situació internacional de crisi aguda després d'uns pocs anys de transició democràtica, plena d'insuficiència i en termini curt de gaudi a Euskadi d'un Estatut d'Autonomia que no ha començat més que a desenvoluparse, EIA, partit majoritari a Euskadiko Ezkerra i el PCE-EPK hem iniciat un procés de convergència que culminarà en el Congrés Constituent d'Euskadiko Ezkerra. L'interès dels qui participam en el projecte d'unitat de l'esquerra a Euskadi va molt més lluny que el plantejament electoralista o simplement oportunista; la necessitat de la unitat de l'esquerra sorgeix d'una reflexió feta als diversos partits que arranca de la constatació que per molt que combati la classe obrera i el poble, i en primera línia, com ha ocorregut durant el franquisme i durant la transició, si no existeix un mínim d'unitat i col·laboració entre el conjunt dels treballadors, els avanços d'aquests seran aprofitats, fonamentalment, per la dreta. Aquesta és la situació de l'Estat en el qual l'oligarquia que va donar suport al franquisme és la que ha dirigit el procés de transició a la Democràcia; aquesta situació també s'ha donat a Euskadi on el partit de la dreta, el P.N.V., ha estat en definitiva qui administra les conquestes autonòmiques aconseguïdes, principalment, per la lluita dels treballadors.

A més d'això l'experiència del moviment obrer internacional a les últimes dècades, la situació internacional, la de l'Estat espanyol i la d'Euskadi en particular, exigeixen d'anar avançant en la construcció d'un nou projecte d'esquerra. La divisió i en molt

de casos l'enfrontament dels partits de l'esquerra tradicional socialista i comunista han col·lapsat aquests dos corrents als sectors socials que tradicionalment els han donat suport, fer que els seus plantejaments no fossin acceptats a sectors importants dels treballadors, per tot això l'amplic bloc social que constitueixen els treballadors als països de capitalisme desenvolupat no han arribat a hegemonitzar al conjunt de la societat per tal d'implantar un canvi socialista. En el cas de l'Estat espanyol, l'esquerra tradicional ha practicat una estratègia política de subordinació de la classe obrera a la burgesia els efectes de la qual no podien ésser més negatius, el PSOE no solament ha abandonat una estratègia de transformació socialista sinó que fins i tot ha fet desaparèixer del seu programa econòmic qualsevol mínim intent de reforma de l'economia en la direcció de retallar l'immens poder econòmic de l'oligarquia, quant a l'Administració de l'Estat també ha refusat una trajectòria de reforma democràtica, qüestió necessària per consolidar la democràcia en contra dels intents involucionistes; tant és així que davant d'un autèntic plantejament federalista de l'Estat que contempli l'autogovern de les nacionalitats, el PSOE s'ha convertit en el màxim defensor de l'Estat centralista i com a botó de mostra podem veure el suport que ha donat a la LOAPA.

Quant al PCE, la trajectòria d'aquest partit al cap del qual hi ha Santiago Carrillo, es caracteritza per concebre el partit com a vedat tancat de la direcció, en el qual no donen sortida a les discrepàncies de la mili-

tància i la democràcia interna erida l'atenció per la seva absència, i tot això unit a una política en la qual l'Eurocomunisme no és més que una justificació dels tombants dretanitzants; resulta per tant obvi que en el marc dels partits clàssics de l'esquerra se fa impossible una nova esquerra capaç d'estar a l'altura de les noves circumstàncies històriques, capaç d'oferir una perspectiva de canvi social a l'actual crisi del capitalisme a escala internacional, capaç de transformar les estructures de l'Estat que encara es troben lligades a l'anterior règim i des de les quals hi ha intents involucionistes, i capaç de treure a la dreta basca el monopoli, que al llarg de la història ha exercit sobre la lluita d'Alliberament Nacional del poble basc.

Tot això és el que pretenem fer Euskadiko Ezkerra, esquerra per al socialisme, en la modestia d'un partit que tenint una implantació considerable a la societat basca és encara un partit petit; hem col·locat la primera pedra, la de la unitat de partit i col·lectius compromesos en la lluita pel socialisme i hem traçat les primeres línies d'una teoria que reflecteixi la lluita pel socialisme i l'Alliberament Nacional tot en una estratègia democràtica i participativa.

Tinc el desig i l'esperança que d'altres partits que es troben en la línia no igual sinó semblant tant a altres pobles de l'Estat espanyol com a Europa s'uneixin a nosaltres en aquest esforç de dimensions històriques.

Mario Onaindia

LES ELECCIONS AL PARLAMENT GALLEC

per: Claudio López Garrido

Totes les partidistes analís que els mitjans de comunicació han presentat sobre les eleccions al Parlament gallec coincideixen en la conclusió que els resultats mostren una disminució de l'abstenció, una dretanització de l'electorat i un fracàs del nacionalisme.

Un estudi comparatiu amb les eleccions generals de 1979, ja que el Referèndum autonòmic no és significatiu per la seva mateixa naturalesa, revela fins on arriba la falsedat d'aquestes afirmacions.

En primer lloc, l'abstenció ha augmentat un 5 per cent, en segon, la dreta considerada globalment (UCD i AP) ha perdut entre una confrontació i l'altra 30.000 vots, i en tercer lloc, els vots de totes les forces nacionalistes suposen respecte a 1979, un augment del 10 per cent, mentre l'esquerra espanyola s'estanca.

Aquestes dades mereixen, d'altra banda, un grapat de consideracions d'importància. Dvnt l'opinió feta general a l'Estat espanyol, AP no presentà a Galícia una imatge més conservadora que la desprestigiada UCD, i fins i tot la seva campanya, tècnicament perfecta, oferí un caire notablement regionalista. AP sabé atreure a les seves candidatures persones considerades com a liberals, mentre que UCD, incapaç de superar la seva perllongada crisi interna, patí un determinat boicot per part d'un significatiu sector del partit.

El PSOE, que rebé part del vot d'un PC en crisi, feu ús il·legalment i en connivència amb el Ministeri de l'Interior, de les sigles del nostre partit, creant una confusió a l'opinió pública, l'anast de la qual és mal de mesurar.

Uns altres factors d'indubtable importància foren el suport financer de la patronal a APE, la intervenció de l'Església a favor de la dreta, l'oligopoli de TV a mans d'AP, UCD i PSOE, les errades del cens sospitosament superiors a les de confrontacions electorals anteriors, la impossibilitat d'exercir el seu dret al vot per part de milers d'emigrants i mariners embarcats a la flota mercant i d'altura, igualment com dels joves que han fet els 18 anys enguany, quan paradoxalment els havia estat permès de votar al Referèndum autonòmic just amb la presentació del DNI.

El caciquisme i la delinqüència política tampoc no foren absents a un procés que tendria una citació especial a la crònica negra electoral del segle XIX.

El nacionalisme, al marge del significat uniprovincial i residual de Galícia Ceibe i Irmandade Galega, fou representat per tres opcions: Partido Galeguista, Esquerda Galega i la coalició BLOQUE-PSG.

El Partido Galeguista, com a opció folklorica d'orde, en concurrència amb UCD, patí una seriosa derrota, d'altra banda imaginable, a un país mancat d'un burgesia nacional.

Esquerda Galega aconseguí un escó, gràcies als vots obtinguts a Vigo, una ciutat on el PC i el BNGP havien patit una forta crisi interna. El seu programa, un híbrid entre Partido Galeguista i PSOE, clarament autonomista, i elogiant per la mateixa UCD, rebé un desmesurat i sorprenent suport dels mitjans de comunicació social. Aquest suport a una opció desconeguda i sense gens d'introducció social, responia a la necessitat de dividir el vot del nacionalisme d'esquerra, la presència del qual al Parlament la premsa la venia presentant, de molt de temps enrere, com a destabilitzadora i perillosa.

La coalició BLOQUE-PSG, la qual té devers 300 regidors als ajuntaments, fou marginada fins al punt de negar-li qualque diari la inserció fins i tot de publicitat política pagada. Aquesta "conspiració del silenci" era previsible després de la llarga campanya de repressió i difamació que plana damunt totes dues organitzacions, des que constituïren la MESA DE FORZAS POLITICAS GALEGAS, plataforma unitària de partits independents que intentava de superar l'actuar divisió de l'esquerra nacionalista amb una perspectiva estratègica comuna d'unitat popular.

En unes condicions tan adverses i poc clares, la coalició BLOQUE-PSG, per bé que amb riscos electorals clars, assumí el paper, urgent i necessari d'aclarir el panorama polític gallec amb la presentació, sense cap concessió a l'electoralisme, d'un programa transparent de reivindicació de la sobirania nacional de Galícia, qüestionant la comèdia autonòmica i la seva capacitat per a resoldre els greus problemes del país, definint la seva presència a la tribuna

parlamentària com a portaveu de les lluites populars, contrària a qualsevol casta de pacte de passadís i enteniment de camarilla, i immune a la vella malaltia, denunciada per Marx, del cretinisme parlamentari.

La regla d'Ort refud a tres els parlamentaris de la coalició, a la qual li mancaren 400 vots a les províncies de

tràr parlamentària com a portaveu de les lluites populars, contrària a qualsevol casta de pacte de passadís i enteniment de camarilla, i immune a la vella malaltia, denunciada per Marx, del cretinisme parlamentari.

La regla d'Ort refud a tres els parlamentaris de la coalició, a la qual li mancaren 400 vots a les províncies de A Coruña i Ourense, per obtenir dos escons més.

Els resultats electorals potser no concordin amb el nivell de lluita menat, ni amb amb la introducció social que manté a la MESA DE FORZAS POLITICAS GALEGAS, però en unes condicions tan difícils com les que creà el 23 de febrer, indiquen, al manco, la consolidació a Galícia d'una alternativa nacionalista hegemònica, amb un caire fortament popular.

La presència de tres representants al Parlament Gallec, ha de contribuir a reforçar la lluita de masses que mai no abandonam, com es demostra amb les mobilitzacions populars contra l'entrada dins l'OTAN que encapçalen el BLOQUE i el PSG, mentre els PSOE, PC i Esquerda Galega dormen el son dels justs.

Conscient de les dificultats que el llarg camí de la revolució suposa, amb la mateixa fermesa que flexibilitat, amb tant passió com càlcul, per al PSG continuen essent vigents aquelles paraules de Rosa Luxemburg: "Unificar la gran massa popular amb un objectiu que superi l'orde existent. La batalla de cada dia amb la gran reforma del món, aqueix és el gran problema del moviment socialista, el qual consegüentment s'ha de moure entre dos esculls: l'abandonament del caràcter de massa i la renúncia als objectius finals, la caiguda en l'estat sectari i la cucavella en el reformisme, l'anarquia i l'oportunisme".

(*) Secretari general d'acció institucional del PSG i Diputat al Parlament Gallec.

CATALUNYA

Un país dividit? Unitat popular!

En els darrers mesos, estem assistint a dos fenòmens de signe contradictori, tots dos fruit, però, del mateix procés de transició de la reforma. Per una banda, la creixent divisió del país, de les classes populars del país, en dos blocs hegemonitzats per dues estratègies polítiques no populars; per altra banda, uns primers símptomes de reacció popular a l'actual desfeta a través de les campanyes de mobilització contra el procés harmonitzador i contra l'OTAN.

En els darrers anys del franquisme, l'Assemblea de Catalunya fou l'embrió d'un moviment nacional i popular entorn d'uns punts mínims unitaris i reivindicatius, on l'eix va ser l'esquerra i per tant la classe treballadora hi va jugar un paper d'avantguarda, tot unificant lluita de classes amb lluita nacional i democràtica.

Després d'aquesta experiència, els resultats de les primeres eleccions, les del 77, no deixaren dubtes: Catalunya era una taca roja. A partir d'aquest moment, però, es va anar passant progressivament d'una política d'unitat reivindicativa en torn dels quatre punts de l'Assemblea a una política

ca d'unitat en la claudicació, en el retrocés: Constitució, Estatut, Pactes de la Moncloa... L'esquerra, majoritària a Catalunya, amb l'excusa de la divisió entre immigrants i autòctons, ençeta una política que ens ha portat a la divisió real.

El PSC-PSOE, que pretén ser l'alternativa de poder a Espanya, duu a terme una política de racionalització de l'Estat de la burgesia, hereu de la construcció burocràtica, autocràtica i centralista de quaranta anys de franquisme.

En aquesta racionalització, el PSOE vol ajudar a fer el que les classes dominants espanyoles, per a sort nostra, no han sabut fer en tres-cents anys: construir un Estat eficaç, cohesionat i modern. Dintre d'aquesta estratègia, la política d'Estat, l'alta política de passadissos: concertació autonòmica, "Acuerdo Nacional de Empleo", "Día de la Constitución"... justifica uns pactes, la lectura dels quals, és a dir, l'execució dels quals sempre realitza la UCD i resta invalidada qualsevol possibilitat d'interpretació progressista d'allò pactat.

Paradoxalment, la política del PSC-

PSOE a Catalunya és fer d'oposició: reprobació a Max Cahner, atacs a en Rigol, divisió sectària dels municipis catalans en dues associacions... Pot ser realment aquesta esquerra desnationalitzada una alternativa al govern conservador de la Generalitat? Dubtosament.

Mentrestant, però, els sectors més sensibles de la societat catalana estan començant a respondre a la desfeta que significa el perill constant d'involució antidemocràtica i el pas de la bandera de la reivindicació nacional a mans de la burgesia i de la petita burgesia.

La campanya Som una nació, que està mobilitzant la xarxa cívico-cultural i el món dels intel·lectuals, la campanya anti-OTAN que ha mogut milers de joves antimilitaristes, són mostres que alguna cosa està canviant. La crisi, sembla que definitiva, del PSUC, n'és la prova conclouent. Els sectors obrers radicalitzats del cinturó de Barcelona han decidit que n'hi havia prou de l'estratègia eurocomunista de seguiment del PSOE i de construcció de l'Estat de la burgesia en la qual els ha tocat de partici-

par com a manobres, mentre l'arquitecte que signava el projecte era UCD.

Pensem, doncs, que és el moment de bastir una unitat d'acció, una unitat popular entre els sectors obrers i populars, intel·lectuals i professionals interessats a lluitar:

Contra l'atur i contra els pactes com l'ANE i l'expoliació fiscal de Catalunya.

Per la defensa del territori i les comarques contra la nuclearització.

Contra els intents de cop d'Estat i l'entrada a l'OTAN.

Per la plena autonomia nacional i la reforma de la Constitució, en el camí del ple exercici del dret d'autodeterminació.

Contra la marginació dels joves, les dones i els gais.

Aquests són els punts mínims en torn dels quals es pot bastir una unitat popular, un punt de referència pel poble de Catalunya que arribi a ser l'alternativa a una dreta tèbiament catalanista i a una esquerra profundament reformista.

Josep Huguet. (N. d'E.)

"CARPINTERIA VICENS, S.A."

Empresa dedicada a la construcció i elaboració de la fusta
Decoració, ebenisteria i mobles a mida

Gremi de Ferrers, Polígon de Son Castelló. Ciutat de Mallorca.

Tfon. 25 11 22-25 11 88

L'ESGLÉSIA I EL SISTEMA ESCOLAR.

Elements per a una anàlisi

Per ventura és una exageració afirmar que la història de l'Educació a l'Estat Espanyol a l'època Contemporània, és la història de l'Església, però si estudiem els fets succeïts des de l'expulsió dels Jesuïtes (1767) fins a l'actualitat, veurem la forta influència que ha tingut l'Església com a institució a l'evolució del sistema educatiu.

Si es parla d'anàlisi Altusserià, es pot dir que el sistema escolar i educatiu és un element més de l'aparell de l'Estat de reproducció ideològica i no declaradament repressiu. L'Església, amb la seva xarxa d'escoles i formes d'inculcació ideològica, és un poder fàctic aliat de les classes dominants en la seva pròpia autonomia, és un element de conservació de l'ordre establert en col·laboració amb l'Estat. Així es converteix en aparell de l'Estat, per altra banda no vol dir això que l'Església no aporti elements de canvi educatiu, social i/o cultural, perquè també hi ha exemples que o demostren, però aquí ens fixarem més en els altres aspectes. (1)

Es a partir de l'època il·lustrada que s'inicia el procés de secularització, cap a l'any 1767 amb l'expulsió dels Jesuïtes. Els il·lustrats es preocupen per aconseguir la reforma del sistema educatiu i així educant el poble i les classes dirigents arribar al canvi de model de societat, és quan l'Estat intervé a la reforma escolar.

A la il·lustració, l'Església sembla que per força en el control del sistema educatiu, ja que la culturalització i castellania es desenvolupen en el marc d'una vida en procés de laïcització. Així i tot l'Església manté molt de poder per mor a que molts d'elements del cler ecen els més il·lustrats i preparats per a dur endavant les tasques encomanades per a la reforma.

L'ensenyament adquirirà una nova dimensió, però el pensament il·lustrat es col·locarà enfront de la Inquisició, il·lustrats contra reaccionaris. Era la lluita per la conquesta del poder.

El canvi cap a una nova societat continuà, l'interès per a la generalització de l'educació augmenta i a 1812, a les Corts de Cadis, es prepara el terreny per a l'Informe Quintana, amb el començament la reforma liberal, la qual cosa no cau molt bé a certs sectors de l'Església i després del trienni liberal (1820-23), es produeix la contrareforma absolutista amb la voluntat d'afiançar l'aliança trono-trona, però l'ensenyança queda abandonada.

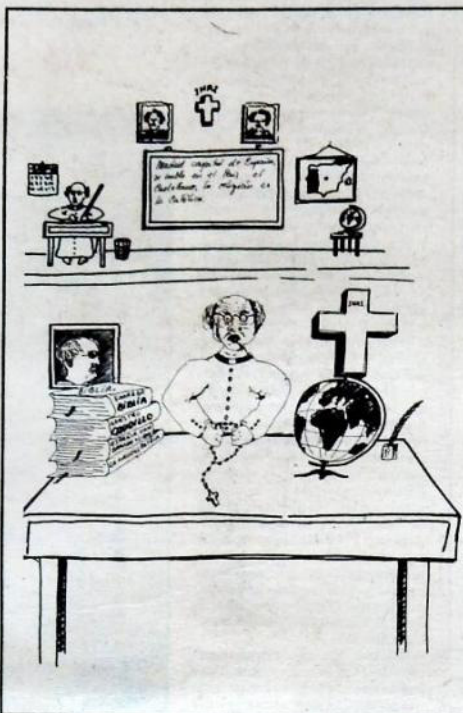
En el segle XIX els enfrontaments per aconseguir el control de l'educació seran continuats ja que hi haurà una forta lluita per aconseguir el poder entre els liberals (moderats i progressistes), els conservadors i els reaccionaris. L'Església precisament no jugava un paper renovador, sinó tot el contrari.

Recordem per exemple quan els liberals institucionistes plantegen una alternativa privada a les insuficiències de l'escola pública, en el cas de Mallorca l'Església Mercantil de Ciutat o la Institució de Pollença, la forta reacció en contra que varen promoure les jerarquies eclesiàstiques.

I a nivell de legislació, recordem les possibilitats que la Llei Moyano va donar a l'Església per intervenir en el sistema educatiu amb la seva pressió duita a terme en el cercle dels liberals moderats. A més de la proliferació d'escoles promogudes per les ordes religioses.

Deixem els segles passats i ve-

L'objectiu d'aquest article només és plantejar una sèrie d'elements que ens ajudin a comprendre el paper de l'Església Institucional i ens possibilitin dur a terme una reflexió comprensiva d'aquesta problemàtica.

Dibuix de Jaume Falconer

tuïem el segle present. Mirem el que es deia a un manifest del "Centro de Defensa Social" a 1910, titulat: "Católicos mallorquines!", on, entre altres coses, es diu: "Viva el Catolicismo! Viva España! Viva la Familia cristiana! Muera la enseñanza laica! (2) o l'exemple de la reacció de l'Església deu anys després en contra del "Congreso Nacional de Educación" de 1920 (3) acabant amb la seva suspensió.

Pensem també en les reaccions del temps de la II República, en què el Bisbe Miralles es preocupa per les relacions Església - Estat i per l'educació de la joventut.

I arriba el faixisme i l'Església s'ha de trobar còmode de precís degut a la ideologia nacional catolista que professa el

règim de Franco. Depuracions, reestablen les catedres de religió als instituts, crucifixes, oracions, rosaris, etc (4) l'Església havia d'esser catòlica i patriòtica. Comencen diverses etapes en les relacions Església-Estat fins arribar a la Llei General d'Educació. Han passat deu anys de la seva aprovació fins ara i no s'ha completat el ventall de possibilitats que oferia la democràtica i superació de l'etapa franquista.

A l'actualitat s'accentua la política regressiva d'UCD en domini de la línia moderada d'aquest partit. Llei de Centres Docents no Universitaris, Llei de Financament de l'Ensenyança, la LAU. L'Església juga al paper de poder fàctic que va jugar en el faixisme, però el contrari que

va succeir llavors ara no ha de fer de manera més subtil i democràtica.

L'Església continua tenint privilegis i voluntat de mantenir-los, per exemple les subvencions, presions perquè la religió sigui obligatòria a les Escoles Normals, l'existència d'una Escola Normal mentre de l'Església dependent de la Universitat de Palma etc... En definitiva aquesta dualitat escola estatal-escola privada és un negoci per a l'Església i les ordes religioses i més que un negoci econòmic, és un negoci ideològic, d'adoctrinament en la religió catòlica, inculcant respecte a l'ordre establert i als valors burguesos etc (5). Cal recordar que aquesta mentalitat no és compartida per a molts de cristians.

Una interpretació sospitosa de l'Església és la que fa de la llibertat d'ensenyança, ja que per a conservar al seu dret de tenir centres recolzats per l'Estat, oblidat el dret de l'alumne a rebre una educació plural i no té en compte el principi d'igualtat d'oportunitats.

En tot això no vull dir que la labor de l'Església hagi estat sempre negativa i jo diria més: que hi ha molts de centres i iniciatives de grups de cristians i de l'Església institucional que són aprofitables per a millorar les condicions del sistema educatiu entès com servei públic.

L'Església es prepara per el present immediat, sigui mitjançant pressions, sigui col·locant gent de la seva confiança, sigui planificant la seva actuació. Exemples de tot això en són: de que l'Església pressiona, mirau l'entrevista feta al senyor Díaz Ambrona al núm. 78 de Cuadernos de Pedagogía, quan parla de les conversacions amb el "padre Martínez Fuertes (president de la C.E.C.E.) o de la seva assistència quan era ministre a l'Assemblea anual de la F.E.R.E., o la resposta del president del Govern a la Confederació Catòlica de pares de Família. Un altre exemple són les resolucions del Ier. Congrés de l'Església Cristiana a Barcelona. (6)

La lluita per el control de l'Educació no és acabada, esperem com es desenvolupa en els moments que vénen. Per acabar, recordem el canvi de ministre que darrerament s'ha produït: Díaz Ambrona (democràtic) per Mayor Zaragoza ("independent") i que en principi va esser acusat de pertanyer a l'OPUS, encara que posteriorment desmentís dites afirmacions. (7)

Bartomeu Mulet

NOTES

- 1.- Per completar la visió històrica a nivell d'Estat Espanyol veure: Estaban Medina. "Educación y Sociedad. La lucha por la educación en España, 1770-1970". Edit. Ayuso. Madrid-1977.
Manuel de Puellas Benítez "Educación e ideología en la España contemporánea" Edit. Labor-Barcelona 1980.
Carlo Larena "Escuela, ideología y Clases Sociales en España". Edit. Ariel. Barcelona 1976.
A nivell de Mallorca i Països Catalans: Jordi Monés "El pensamiento escolar i la Renovación Pedagógica a Catalunya (1833-1938)". Edit. Magrana. Barcelona-1977.
També "II Jornades d'Història de l'educació als Països Catalans". Girona 1978.
Diversos autors. "L'Educació a Mallorca, Aproximació històrica". Edit. Moll. Ciutat-1977.
- 2.- Reproduït a Diversos Autors. "L'Educació a Mallorca. Aproximació històrica" op. cit. pàg. 193.
- 3.- Jaume Sureda "Un nou fracàs de la ideologia liberal a l'educació mallorquina. El Congreso nacional de 1920". II Jornades Països Catalans O. cit. pàg. 14.
Antoni J. Colom "Església i educació a Ma-
- llorca (1916-1922)". Jornades PP.CC. Op. cit.
- 4.- Jordi Monés. "L'Escola a Catalunya sota el franquisme". Edit. Rosa Sensat i Edicions 62. Barcelona 1981.
Josep Massot i Muntaner "Església i societat a la Mallorca del segle XX". Edit. Curial-Barcelona 1977.
- 5.- Bernad Sureda "Notes per a una història de l'educació a Mallorca durant l'època franquista: l'etapa de la guerra civil". Lluc. juliol-1977.
- 6.- Alacero "La enseñanza". Edit. Popular. Madrid-1980, pàg. 51.
Veure també: Marina Subirats "Deu anys després de la Llei General d'Educació". Perspectiva Escolar núm. 56 - Juny 1981. Pàgs. 2-8.
Jordi Vives "Financament i gestió de les escoles" Nous Horitzons. Núm. 66. Octubre 1980. Pàg. 16.
- 7.- Veure: Cuadernos de pedagogía, núm. 78 - Juny 1981, pàgs. 22-27. Entrevista al ministre d'Educació per Joan M. de la Torre. Diari Avui - Dijous 3 desembre 1981. Pàg. 15. "Recordem que el ministre Federico Mayor Zaragoza ha fet feina a la UNESCO".

LLIBRES I PAPERS
PLAÇA SANTA EULALIA, 6

TEL. 2173 30

PALMA DE MALLORCA

TELES MALLORQUINES
I ROBA DE LLENGOS

a
**CAN
OLIVER**

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

Ultima Hora

Nº

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

imatge i só

- * So Professional
- * Alta Fidelitat
- * Lloguer de pel·lícules
- * Televisió
- * Cinema
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 29 61 74
CIUTAT DE MALLORCA

LA PARTICIPACIÓ EN LA REVISIÓ DE DE C

En aquest sentit i enfront a uns objectius que han d'inspirar un pla general, creim que la ciutat no pot ser un negoci d'uns quants agents productors d'espai urbà, ni el dormitori de la majoria, ubicada en la perifèria. La ciutat, referint-se a l'escenari quotidià on es desenvolupen les relacions socials ha d'equiparar les necessitats dels ciutadans. Precisament, el concepte "unitat de barri" permet fàcilment una relació assequible del ciutadà amb els serveis, tant els que acompanyen a l'habitatge, com als pròpiament culturals.

La Ciutat alhora ha de permetre l'expressió dels sentiments ciutadans, de la seva pròpia cultura i dels seus propis desitjos. La vida a la ciutat i la seva organització no han d'estar solament en funció del treball i del desplaçament, sinó que ha de permetre, també, la pluralitat d'estils de vida, temps dedicat al desenvolupament d'activitats més creatives, personalitzades i enriquidores per a l'individu. Per tot això i per la seva repercussió positiva en la comunitat social, un Pla general ha de tenir presents espais, equipaments, locals, etc. per a aquests fins. També ha de concebre vials de desplaçament a peu o en bicicleta, autobusos col·lectius que a més alleugerin les congestions urbanes.

Sense oblidar l'organització de l'economia sobre l'espai urbà, el Pla general de Palma necessita una consideració especial, afavorir una xarxa social i cultural dels veïns de cada barri. A través de la vida cívica i associativa es traspuen formes d'expressió vital, de comunicació entre la gent que milloren les seves condicions de vida.

Amb aquests criteris, la Revisió del Pla general introdueix, no tan sols anàlisis urbanístiques com: valors del sòl, infraestructures, activitats productives, anàlisis demogràfiques... sinó també aspectes de caràcter més sociològic que reculli necessitats i desitjos, estils de vida..., utilitzant per a això instruments com l'enquesta d'opinió i el foment de la participació ciutadana. Com a criteri general, recollim la idea de planificar una ciutat més a la mida humana, alliberada d'ofegors, convidant als ciutadans que suggerisquin i opinin.

HIPOTESIS DE TREBALL

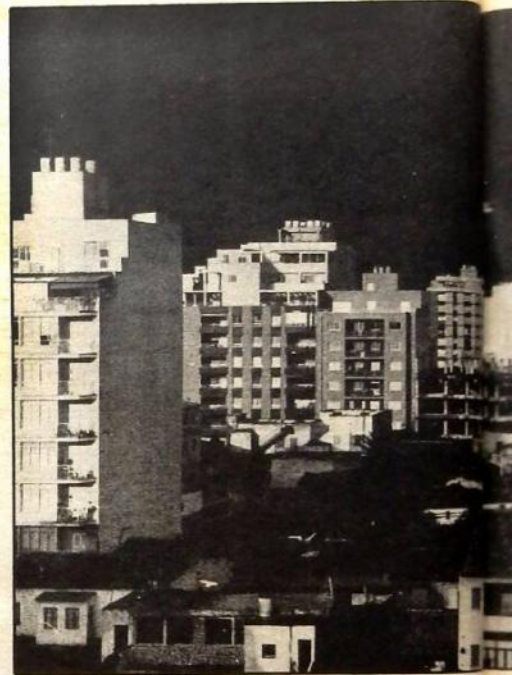
Nosaltres justifiquem la participació ciutadana a través de les següents hipòtesis de treball:

a) Una ciutat es construeix mitjançant les relacions i influències mútues que s'estableixen entre els individus i els grups socials que constitueixen l'estructura social. La forma urbana i l'ús de l'espai en són l'expressió física.

Els atributs naturals o adquirits, les diferents visions del món, les ideologies socials i polítiques, la cultura heretada, la creació de formes de vida, són canals diversos a través dels quals es forma l'estructura social i on s'estableixen les relacions de poder i preponderància, segons en mans de qui estiguin les opcions de l'administració pública.

L'estructura social canviant que resulta d'aquestes relacions, es plasma sobre

La ciutat urbana és un reflex de l'estructura. La modernitat reflecteix també una "forma de vida" diferenciada de les formes de vida rurals, més aïllada. A través d'aquesta forma de vida trobam que moltes ciutats són, pràcticament, a l'economia del creixement il·limitat, i en conseqüència, a l'economia dels recursos econòmics i de la "mercat" econòmic.

l'espai urbà a través del planejament físic, l'ordenació del territori i la política urbana. La resposta ciutadana que trobam com a conseqüència de l'aplicació d'aquests instruments és convivència més harmònica o més conflictiva. Formes concretes que manifesten l'estructura social són, per exemple, la freqüència d'ús de carrers i places, les densitats i altures de les edificacions, la qualitat i distribució dels equipaments, una xarxa viària que sosté un mitjà de transport preferents o la concurrència de diferents, el tractament i funció dels cascs antics, etc.

La participació ciutadana s'ha d'endinsar en tots aquests aspectes de la forma urbana i ha de ser reflex de l'estructura social. És a dir, reflex de com les diferents classes socials, grups cívics, diferències cultural i generacionals, entenen i desitgen la ciutat, el seu barri, el seu sistema de transport i el seu espai lliure.

b) La participació ciutadana real confronta la informació dels seus estudis i propostes al Pla general, amb les necessitats i desitjos dels ciutadans, a fi de configurar una ciutat on es vegi recollida la consideració dels veïns.

Una ciutat més a la mida dels ciutadans pot materialitzar-se mitjançant les distintes expressions de l'urbanisme. Si l'edificabilitat, per exemple, segueix fidel al criteri de màxima rendibilitat monetària apareixen uns edificis aclaparadors en les altures i densitat

i l'habitatge passa a ésser objecte de bé especulatiu. Aquest resultat s'allunya de les necessitats objectives d'habitatge de la majoria de la població. La reducció d'altures, la creació de zones verdes s'acosta més al concepte d'"habitar" i s'allunya de la funció de dormir. Aquesta qüestió, per exemple, queda sense solució davant un Pla general que inclou una participació real.

Els dos primers anys d'

transformar la seva cuina és facil

Si la seva cuina ha quedat antiquada i ja no sap on ha de posar les coses és l'hora de fer un pensament.

Transformi la seva cuina en un lloc on pugui
CUINAR, MENJAR i PASSAR-HI HORES AGRADABLEMENT.
CUINA-COMPLET se n'encarrega de tot: Llanterneria, obra, pintar, electricitat, ebenisterie, etc.

CUINA-COMPLET és un únic pressupost i una casa única que se n'encarrega de tot

Confiau en **Cuina Completa**
"Experts en transformar la seva cuina"

C/. Rosiñol, 20 (devora Lírico Palace). Tel. 23 51 76. PALMA

TRIS
Rob
Carrer Sindical

CIUTADANA DEL PLA GENERAL CIUTAT

ra econòmica i social de la modernitat, d'on ha sorgit.
específica, la urbanització de la vida quotidiana,
acordes al període de la pre-industrialització. Avui ens
el resultat de la concentració urbana degut
necessària, estan fonamentalment al servei d'interessos
cançió" dels béns col·lectius.

l'actual consistori de Palma, la comissió d'urbanisme ha realitzat una participació ciutadana representativa amb les associacions de veïns i altres entitats ciutadanes que ha arribat a conclusions en un document de treball-guia per a la revisió del pla general i que inspira alhora l'actual projecte de participació ciutadana més ampla i directa.

Les bases d'aquest document confirmen que la participació pot materialitzar-se a

través de tots els angles de l'urbanisme. Resumim les bases-guia de la revisió del pla:

- Intervenció ciutadana en la formulació de problemes i elaboració d'alternatives i gestió futura.
- Tractament especial de cada barri en dèficits d'equipament, xarxa viària i zones verdes.
- Conservació i revitalització del casc antic.
- Reducció d'altures i den-

sitats en les edificacions.
- Defensa del patrimoni natural, paisatgístic, agrícola i medi ambient.

Sistema de transports que possibiliti l'ús plural entre vianants, automòbils, autobusos i bicicletes.

c) El mètode de participació intenta esser un nou assaig combinant diferents nivells d'opinió: l'ús dels mitjans de comunicació amb programes especials per crear un estat d'opinió favorable a les línies bàsiques de la revisió del pla. Una participació directa sobre aspectes concrets del pla a cada barri.

La política a seguir els mitjans de comunicació ha de ser traslluir els elements fonamentals del pla. Al nivell més directe es faran reunions als barris per a recollir les opinions més particularitzades del pla, a la vegada que s'hi faran filmacions gravades explicant-lo. Finalment, l'oficina de la revisió del pla ha d'obrir una bústia de suggeriments i editar una revista de còmics explicant els treballs del pla.

ORGANITZACIO DE LA PARTICIPACIO CIUTADANA

En els treballs de revisió del pla hi veim tres fases diferenciades de participació. Primerament, a finals de gener del 82 un cop acabats els estudis d'informació i abans de començar la redacció de l'avancé. Segonament, el maig del 82 un cop redactat l'avancé i recollits els resultats de les discussions als barris. La tercera fase, el desembre del 82, després d'haver redactat el projecte definitiu de la revisió. Aquests mesos assenyalats fan referència a la participació directa. Prèviament, s'haurà fet ús dels programes especials dels mitjans de comunicació convidant a la participació. L'edició de la revista i fulletons, precedida de col·loquis, tindrà la mateixa finalitat.

Finalment, durant el període de treball de revisió s'estarà en contacte permanent amb les juntes de les organitzacions ciutadanes.

Jesús Vincens

DESEMBRE

31

DIADA NACIONAL DE MALLORCA

Ens han imposat la seva simbologia, les seves festes, les seves banderes, els seus sants, la seva llengua, les seves celebracions, els seus estils, les seves modes, el seu sistema polític, els seus càrrecs, els seus representants, els seus partits, les seves armes, la seva por, els seus interessos, els seus entreteniments, la seva història, els seus mestres, els seus buròcrates, les seves fòbies, la seva televisió, la seva ràdio els seus diaris, les seves escoles, els seus instituts, la seva democràcia, els seus impostos i els seus feixistes.

"Dia de la Raza", "Dia de la Hispanidad", "Dia de la Victoria", "Dia de la Constitución"... Però davall tota la imposició forastera, davall el muntatge oficial tenim totes aquelles coses que a un altre lloc serien oficialment trets nacionals, llengua nacional, costums nacionals, història nacional, festes nacionals, i que aquí romanen com a "regionales" o "preautonòmiques"; tenim tot el que cal, gairebé, per esser una nació. I tenim una festa nacional amb set-cents anys d'història.

Una nació necessita com a punt de concurrència senyals, símbols, d'acord social, popular, que concretin plàsticament aquell sentiment específic de solidaritat interna i davant els altres pobles, que constitueix un poble. I els tenim.

Però tots aquests senyals els ens baraten de fora per una de forasters que ens posen a damunt per esclafar-nos. Perruques postisses. Fan les nostres festes folklòriques, però les seves mai no deixaran de ser de buròcrates, oficialsques. Vida oficial i vida real, popular.

Dia 31 de desembre prest serà l'únic dia que podrem veure a un acte oficial la nostra bandera, la de les quatre barres netes, la de sempre, a la Festa de l'Estendard (o ens la llevaran?); i mentrestant la bandera que oficialment ens representarà serà una altra, penjada devora l'espinyola, als balcons oficials. I en acabar la festa, fins l'any que ve, tornaran amagar la bandera del Rei En Jaume, la que el poble en aquest acte ha honorat durant set-cents anys, i que han decidit a Madrid que no és la nostra, no ho volen que ho sigui.

Vet-aquí la festa que té totes les característiques per esser la nostra festa nacional, perquè a la seva manera sempre ho havia estat, convertida en una festa municipal del Decret de Nova Planta ençà, tan folkloritzada, que l'exèrcit espanyol hi ret honors a la bandera rebutjada, a la del creador dels Països Catalans, la nostra. Diada Nacional de Mallorca, dia de vergonya.

TRAS Boutique

jove i original

4 - Telefon: 22-56-73 - Ciutat

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesania
i bons preus
es donen la mà a

*Vosté
ens coneix*

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR

CONCLUSIONS DEL VI CONGRES

LA POLÍTICA SANITARIA DEL PSM

Aquest punt de sortida ens fa veure que la salut no és un tema que es pugui deslligar de tot l'engranatge d'una comunitat, sino que és un problema polític ja que repercutix sobre tots els aspectes socials, afectant al sistema de relacions de producció dominant.

Amb aquesta visió de la salut i els factors que hi incideixen (condicions de treball, condicions de la vivenda, medi ambient, etc.) és fàcil entendre que la promoció de la salut no és només una qüestió dels tècnics sanitaris sino una feina multidisciplinària on han d'intervenir també altres professionals (economistes, urbanistes, apotecaris, menescals, ecologistes, etc.). La lluita per la salut lliga directament amb la lluita per la educació, la vivenda, l'alimentació, etc. És una lluita per unes millors condicions socials, per una millor qualitat de vida. No és possible una bona salut individual, sense correspondència amb la salut de les persones del seu entorn.

Tot el que s'ha dit fins ara comporta rompre l'esquema de "salut-absència de malaltia" i atracar-se a la definició de salut feta per la OMS l'any 1946: "... és l'estat de complet benestar físic, mental i social, i no tan sols l'absència d'afeccions o de malaltia", o la del Xè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana: "Salut és aquella manera de viure que és autònoma, solidària i joiosa".

El que s'expressa ens fa veure que la sanitat no pot estar subjecta a una mercantilització ni a una visió limitada a la curació de la malaltia.

Es necessari que existeixi una tendència progressiva a la socialització dels recursos sanitaris i que la política assistencial vagi dirigida cap a l'educació, prevenció, rehabilitació i reinserció tant a nivell individual com col·lectiu.

B) BASES PER UNA ALTERNATIVA SANITARIA

Com a socialistes que som, la nostra tasca estarà en considerar el sistema sanitari no com a cosa única, sino una més entre les diverses instàncies (escola, treball, urbanisme...) que s'han d'encarregar en promoure la salut. La funció principal del sistema sanitari, la lluita contra la malaltia mitjançant la prevenció anirà des de l'educació sanitària fins a la reinserció social.

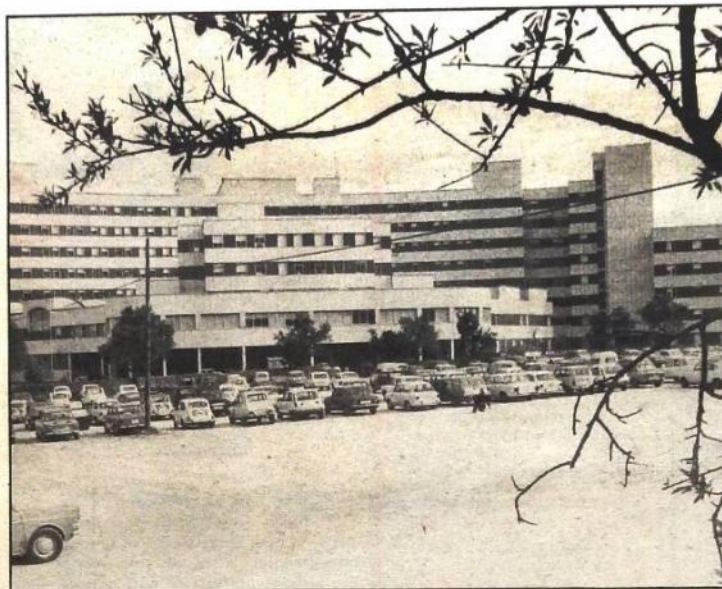
Les línies mestres que han de regir aquest sistema sanitari són:

- a) Ple reconeixement del dret a la salut igual per a tots.
- b) Efectivitat d'aquest dret exigeix que l'oferta sanitària sigui igual, homogènia per a tota la comunitat.
- c) Desenvolupament dels serveis sanitaris sota l'esquema de treball de promoció de la salut i no de curació de la malaltia.
- d) Planificació dels recursos sanitaris al servei de tota la societat, si volem que la promoció de la salut arribi a tots amb les mateixes condicions.

En aquest sentit la lliure iniciativa no serveix com a filosofia d'un model sanitari ja que no garanteix l'homogeneïtat i igualtat en la producció d'atencions sanitàries. De tota manera les formes de lliure iniciativa han de tenir cabuda dins la pràctica sanitària mentre no se desenvolupin els principis configuradors del model proposat.

Els socialistes i nacionalistes del PSM, partidaris d'una assistència sanitària de caràcter integral proposam una estructura

La salut constitueix un dels drets bàsics de la persona humana de forma que l'atenció sanitària ha d'ésser igual per a tothom, independentment de l'estatus social, lloc de residència, sexe, etc.

sanitària a nivell de servei públic que fomenti i desenvolupi:

- L'educació sanitària de la població.
- L'higiene pública i l'epidemiologia.
- La prevenció de la malaltia.
- L'assistència curativa.
- La rehabilitació i la reinserció social.

Volem canviar el model capitalista de sanitat que només és preocupat de l'aspecte curatiu i volem enfocar la sanitat com una feina a realitzar dins la societat i per la societat. No és sols una qüestió que impliqui els tècnics sanitaris sino a tots els ciutadans pel que creim convenient:

1.- Que tots els ciutadans participin en tots els aspectes que fan referència a la salut com a punt de partida d'una democràcia real del sistema sanitari. Es inclouible la participació a la planificació i gestió dels serveis sanitaris.

2.- Començar una tasca descentralitzadora pel que l'Administració Central haurà de traspassar els recursos i competències necessaris al CGI, organismes autònoms i a les corporacions locals, per així aconseguir una participació més activa dels ciutadans a l'administració dels seus recursos sanitaris.

3.- Que l'assistència sanitària estigui regida per uns criteris d'eficàcia tècnica i d'administració econòmica, amb els mitjans materials i humans necessaris, evitant tota "supertecnologia" que pugui anar en detriment d'una correcta assistència.

4.- Utilitzar les organitzacions bàsiques (AA.VV., Sindicats...) per a desenvolupar un treball d'educació sanitària, a fi que tota persona es responsabilitzi de la seva salut.

5.- Utilitzar dins l'organització sanitària tots els mitjans sanitaris i socials, donant importància als de base i als més senzills, evitant el creixement continuat i burocratitzat de l'organització i la despesa sa-

nitària.

6.- Que l'exercici del treball productiu es dugui a terme amb les màximes condicions de seguretat i higiene com a forma de combatre els accidents laborals, la patologia laboral i dins ells, la patologia psíquica que la seva pràctica pugui produir.

El model de salut que fins ara hem anat detallant sols es pot desenvolupar mitjançant un Servei Nacional de Salut que crei una única xarxa pública de serveis de salut. Comportarà la desaparició progressiva del mercantilisme sanitari i la no necessitat a mitjan termini de l'oferta privada. Dintre aquest SNS s'ha d'impulsar al màxim l'assistència primària per mitjà de centres bàsics de salut (CBS).

El finançament d'aquest servei serà totalment a càrrec del sector públic de forma que l'acte sanitari concret sia gratuït per part de l'usuari, perquè la gratuïtat és garantia d'igualtat social davant les necessitats sanitàries. Inicialment com a primeres passes, el finançament es durà a terme mitjançant una reforma fiscal profunda que carregui les empreses de més taxes de beneficis per a passar progressivament a que els serveis públics siguin finançats pels pressupostos del govern autònom en proporció cada cop més important i amb tendència a ser-ho de forma total.

C) ESTRUCTURA I FUNCIONS DEL SNS

L'atenció mèdica primària, és a dir, aquella que constitueix el primer contacte de la població amb la sanitat, és l'eix de la funció del SNS la desenvolupa mitjançant les seves unitats bàsiques, els Centres Bàsics de Salut que tenen com àmbit d'acció els nuclis de cinc mil a deu mil habitants. Els nuclis inferiors al cinc mil habitants es-

taran sota la influència del CBS més pròxims.

Funcions del CBS:

- Medicina d'urgència.
- Medicina de família.
- Tocoginecologia.
- Pediatría.
- Odontologia.
- Malalties mentals.
- Educació sanitària.
- Supervisió del subministrament i recollida d'aigües.
- Inspecció de les condicions de la vivenda.
- Campanyes a nivell local contra malalties contagioses o epidèmiques.
- Planificació familiar.
- Recollida de dades i elaboració d'estadístiques.

A nivell de comarca o districte, l'instrument de l'assistència sanitària seran els hospitals comarcals o de districte en els quals convergixin tots els CBS de la zona. Tindran una funció més curativa i amb els següents serveis: cirurgia, tocoginecologia, medicina general, pediatria, raigs ics, anatomia patològica i laboratori.

L'instrument superior d'aquesta estructura o organització sanitària és l'hospital general en funció:

- Clínica o assistencial.
- Investigació.
- Docent.

No és necessari remarcar que el bon funcionament d'aquesta assistència sanitària depèn de la coordinació eficaç i completa entre els tres nivells assenyalats (CBS, Hospital Comarcal i Hospital General).

A la vegada remarcam la necessitat que els metges així com els altres tècnics sanitaris, realitzin una jornada de treball de dedicació completa com a punt essencial per l'eficàcia i bon funcionament de l'assistència.

D) PARTICIPACIÓ I CONTROL DE L'ORGANITZACIÓ SANITARIA

Com a socialistes hem d'impulsar una dinàmica descentralitzadora i democratitzadora de la sanitat per a aconseguir una autèntica i humana relació usuari-metge, comunitat assistencial-assistència sanitària. El control democràtic de la sanitat impedirà el mal funcionament dels serveis, col·laborarà en la seva millora i fins i tot en la seva implantació i arelament. Els organismes de control ciutadans tindran lloc en el CBS i en els altres dos nivells. Els organismes de control i gestió estaran integrats pels usuaris, pels treballadors professionals de la sanitat i per representants de l'Administració Autònoma: Els consells de salut.

E) LLIURE ELECCIÓ DE METGES

Dins les possibilitats que dona el SNS als usuaris, hi haurà el dret d'escollir lliurement metge. Al mateix temps i donat el caràcter públic de l'esmentada organització els malalts no hauran de pagar ja que el pagament per acte mèdic implica la mercantilització del mateix. Així se converteix en una mercaderia que se compra i se ven obeint moltes vegades a la llei de l'oferta i la demanda. A la vegada freqüentment fomenta en el metge el centre d'atenció en la malaltia i no en la salut a causa que els seus nivells econòmics augmenten amb major número de malalts.

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia....

S'oli
boutique

Banc de S'oli
Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

SANT JOAN

Cap a la creació d'una Escola Municipal de Música

Segons ens han dit diverses persones relacionades amb el món musical local, fa temps que els diferents grups (tres corals, cornetes i tambors, danses, etc.) existents passen moments difícils davant les despeses excessives que suposa la contractació dels professors que imparteixen les classes.

En el darrer ple tengut ara fa un parell de dies, el delegat de Cultura va proposar a la presidència la creació d'una escola municipal de música.

La proposta feta, es va acordar que la comissió encarregada de la cultura, que té per president en Guillem Gaya, estudiarà la proposta, i que també en presentarà un estudi al pròxim ple.

Es d'esperar que la dita comissió estudiï aquesta proposta i n'informi positiu.

sitivamente: si no, seria ben de doldre que el poc que tenim hagués de desaparèixer per manca d'una ajuda a temps.

NOVA REFORMA DEL PONT DEL MOLÍ DE S'AIGUA

Sembla que, al cap i a la fi i amb la conformitat del senyor Parietti, es resoldrà el problema del pont del Molí de S'Aigua. Estam ben farts d'insistir-hi, però com que el pont en qüestió és a la carretera sota responsabilitat del Consell, l'Ajuntament, amb molta constància, tornarà demanar (tornem-hi torna-hi) les obres necessàries i les rectificacions a diversos revolts propers del dit pont, a fi de reduir el pe-

rill i eixamplar definitivament el pont.

PROXIM PLE

Atenent-nos a les normes establides pel que fa a la celebració de plens, a l'hora de redactar aquestes retxes no sabem quan es farà: de fet, hauria d'esser dia 31, nit de cap d'any, i si s'avançava d'una setmana tocaria dia 24, nit de Nadal. Suposam que no es convocarà per cap d'aquestes dues dates.

MOLTS D'ANYS

Bon Nadal i molts d'anys vos desitja el que signa.

Francesc Mas

SINEU

A propòsit de "Lignitos de Mallorca, S.A."

Ben segur que "Lignitos" ha dirigit la mirada cap al terme municipal de Sineu, Maria de la Salut i Llubí (valga com a denúncia, Marian i Llubiners) per extendre els seus projectes d'exploració de carbó a cel obert, entre altres motius perquè se'ls han posades les coses malament per devers Alaró, o Binissalem, o Lloseta, o Biniamar. I si passa, passa, veritat?

El que subscric està convençut que, tot això dels lignits, de les centrals tèrmiques a carbó i tot el caliportal, no respon a una idea clara, a unes necessitats talment transparents, a unes intencionalitats que jo tenguí ben aclarides. Diguin el que diguin a Madrid, amb allò del "Plan Nacional de

combustibles". O precisament perquè ho diuen, mirau.

Veureu, tornem-hi, "Lignitos", per obra i gràcia de sa magestat Gesa, ha d'aconseguir, sembla, tot el carbó que es pugui extreure d'aquesta terreta nostra i vostra i de cada dia més seva, punyema!

¿I per què? Bono, no ho sé; és "Lignitos de Mallorca", que han de respondre als interrogants que els he llençats des de diferents indrets. I no ho fan. Ni pruna, diuen ells. Mentre, jo segueix amb allò que crec que en pertoca: seguir preguntant.

¿Es ben segur que, aquest mineral extret aquí, ens sortirà més barat que el que podríem comprar, de molt bona qualitat per cert,

a altres països que en són excedentaris? ¿Es ben segur això? Apa, economistes, contestau-me!

Això en primer. En segona, jo veig que hi ha vehicles que funcionen a gasolina. I de cada dia més, per cert. El fuel-oil és un producte del refinament d'aquesta gasolina. Iddó, ja ho veis, aquí un sinever d'anar a peu com jo mateix pensa, així, per lliure, que el que cal no és reduir el consum de fuel, sinó el de la gasolina que el genera, o no? Sí, perquè, llavors ben bé ens podríem trobar que el fuel sobrant de les refineries l'haguéssim de malvendre, eh? ¿O ja ha succeït aquest fet? ¿O no? ¿O sí?

Sia el que fos, el que ja resulta indiscutible, pens, és que si aquí, a Mallorca, a la

plana mallorquina, hi tenim uns recursos energètics estimables, encara que resultin econòmicament i ecològicament molt cars, doncs, el que tenim obligació de fer és estalviar-los al màxim, han de ser una reserva, mai una solució fàcil o de passatú. Pensem amb el cap ben posat sobre les espatles, deixem-nos anar de provisionabilitat, no fos cosa que, a curt termini, la corda ens costés més que el bou i en lloc d'esmolrar, hi féssim oques, no ho trobau?

Biel Florit

FORNALUTX

Diuen que els regidors cobrarán

De moment és un rumor sense massa fonament. Els regidors de Fornalutx, d'aquest municipi de cinc-cents habitants mal comptats, cobraran.

Això, encara que escandalitzi a molts, ho trobam just i necessari, com diuen els escolanets a missa; perquè, de la mateixa manera que els capellans han de poder viure de l'altar, també, els qui ocupen llocs de responsabilitat política o cívica, tenen dret a viure de l'hienda pública o, al menys, són acreedors a algun reconeixement.

Les forces democràtiques de Fornalutx volem creure que aquestes pagues serviràn perquè el nostre Batle i els nostres regidors sien més conscients de la tasca que tenen encomanada.

Som tan ingenuos que volem creure que ells tendran més interès en treballar per Fornalutx i per la Democràcia. Creïm que els nostres

carrers seran més cuidats; que la nostra llengua estarà en totes les plaques i que se n'aniran a fer orris aquests rètols que porten el nom d'un dictador militar i d'un aristòcrata castellà alumne d'escoles patriòtiques i feixitzants.

EN TOMEU REAL S'HA MORT

Després de molts d'anys de sofrir, de veure's privat de la vista —més de dos antics republicans fornallutxencs han pensat alguna vegada que allò era un càstic del Cel— aquest estiu passat morí en Tomeu Real.

Malgrat els milions de pessetes que li produí la venda d'una béns, herència d'un primer matrimoni, les exèquies d'en Tomeu Real arrebregaren una magna concurrència.

En realitat no creïm que fos mala persona ni que hagués fet mal a ningú. Ite

cordam que a Fornalutx, durant els anys de la Guerra Civil, no mataren cap fornallutxenc a la rearguardia per opinions polítiques. Però els antifeixistes fornallutxencs es veu que no han oblidat aquell entusiasta sargent de Falange que enviava els esquerrans a jeure a les deu del vespre o que es féu notar que llevaren la tabacalera a la botiga de l'amo en Miquel Barquer o quan iniciaren l'expedient d'incautació de béns a l'amo en Toni Pere Simó. Un pagès de mentalitat conservadora, com a bon camperol i propietari de terres de cultiu, que tengué la mala sort d'haver estat membre de l'Ajuntament de Fornalutx en temps de la República i sobretot amb les esquerres.

Antoni

Cabrit Cardell

SELVA

Normalització lingüística encara no

Aquesta vegada volíem parlar —més ben dit escriure— d'un tema que quasi bé no s'ha plantejat a l'Ajuntament de Selva. És possible que hi hagi alguns membres del Consistori selvatgí que tinguin clara la qüestió lingüística de la nostra illa; si bé la realització externa d'aquesta creença no es manifesta gaire. Ens referim a la normalització lingüística del català. Segurament que n'hi haurà més de dos que diran "català no"; o que demanaran què és això de normalització.

Deis que voleu proves? N'hi ha de ben clares per mostrar com per devers la "Casa de la Vila" no s'esforcen massa per donar a conèixer la nostra llengua, ni per defensar-la. Sí, ja sabem que les sessions municipals sempre s'han fet en mallorquí. Però mirau els rètols dels nostres carrers, no solament estan en castellà, sinó que encara ara ben alerta a dir una paraula per recobrar els noms populars i tradicionals, i per substituir aquella que només recorden un bàndol

de la darrera guerra.

Més proves. El programa-opuscle que des de fa prop de 30 anys es publica per les festes de Sant Llorenç, enguany és escrit en castellà. En canvi durant els cinc anys anteriors es publicà en sa major part en català (l'any 1980 tot). En voleu més, idó demanau a qualque membre de l'Agrupació de balls que vos mostri la medalla que es regalava a la festa del Cinquantenari. ¿No és possible en tan poc espai tanta d'errors!

Com veis encara estam molt enfora d'una autèntica normalització lingüística en el nostre municipi. ¿Quin dia serà que el nostre Ajuntament es decidirà a organitzar o a patrocinar un curs de català? ¿Quan veurem una major col·laboració cultural entre l'Ajuntament i l'escola, la Societat o l'Associació de pares? ¿Qui ho sap! Tal volta hauré d'esperar el resultat de les futures eleccions democràtiques.

Col·lectiu Selvatgí

El dret a la informació

Reproduïm el text de l'editorial elaborat per la "Comissió per la Llibertat d'Expressió" de Barcelona i Madrid, que fou publicat a tots els diaris demòcrates de l'Estat. El reproduïm a "Mallorca Socialista" ja que no va ésser publicat per cap diari de Mallorca.

Els professionals del periodisme han manifestat una tradicional repugnància a convertir llurs problemes personals o col·lectius en temes de primera pàgina, àdhuc en temes d'editorial. La nostra missió és mantenir intercomunicats els éssers humans sobre fets que els afecten directament o com a parts d'un subiecte col·lectiu universal. I es por dir que cada cop que un "tema de periodistes" ha ocupat les primeres pàgines o els editorials ha estat perquè el tema excedia els límits de l'interès professional i esdevenia un tema d'interès col·lectiu. Aquest és el cas que ens ocupa. Aquest és el cas Vinader, sense cap dubte el més preocupant en aquests moments entre els aproximadament quatre-cents processos judicials pendents oberts contra professionals de la informació de tot Espanya.

Parlarem avui, per tant, del cas Vinader, però sobretot, com a paradigma d'una situació que —salvant, no cal dir-ho, el recte criteri de la justícia— pot arribar a posar en perill l'article 20 de la Constitució: aquell que consagra el principi de la llibertat d'expressió.

No es tracta, doncs, solament d'un periodista en perill per una possible aplicació dràstica de la llei; tampoc no es tracta exclusivament de valorar la bondat o la maldat, la vellesa o la pobresa de les lleis que a Espanya jutgen fets d'opinió, informació o comunicació. El cas Vinader ocupa un espai determinant en el ser o no ser de l'atzarosa democràcia espanyola. Podem afirmar que la seva resolució depèn en bona part la credibilitat d'aquesta democràcia i el paper que hi té la llibertat d'informació i expressió.

El problema de llibertat d'informació i expressió no són problemes de periodistes i per a periodistes. Afecten la presa de consciència de tota la societat, la seva capacitat de comprendre i actuar. Una societat sense llibertat d'informació i expressió és una societat incapaç, que mereix tota classe de tutelatges; és una societat menor, pre-lògica. La resolució negativa del cas Vinader crearia una perillosa jurisprudència generadora d'autocensura, desinformació, repressió estructural sobre el dret d'ésser informat i d'informar els altres. No és la nostra intenció prejudicar la definitiva resolució de la justícia, ja que, com ha dit molt bé el president del Tribunal Suprem, excel·lentíssim senyor Carlos Sainz de Robles, en el seu dia els jutges diran les darreres paraules sobre una qüestió que té la seva lògica i el seu llenguatge. Però des del punt de vista de professionals dedicats a transmetre la veritat d'allò que el públic sap i ha de saber sobre el que passa, estem en condició de reclamar una sensibilització general sobre els efectes negatius d'una condemna a Xavier Vinader, que seria una mutilació del dret d'informació reconegut per tot l'univers que ha fet de la llibertat un instrument de progrés.

Una condemna de Xavier Vinader faria difícilment creïble la democràcia espanyola. No solament a l'exterior o als quatre punts cardinals d'Espanya. La faria difícilment creïble en el fons de nosaltres mateixos. Ens faria portadors del més definitiu dels desencants. Del més paralitzador i perillós dels desencants.

PER UNA RÀDIO NACIONAL MALLORQUINA

Tot d'una que sorgí la ràdio a l'abast de tothom les organitzacions obreres se n'aprofitaren en veure les seves possibilitats. Els governs no es torbaren gaire a fer-les callar amb l'excusa de les necessitats —d'altra banda innegable— d'ordenar la distribució de freqüències per evitar les interferències. Més envant, a l'Europa capitalista, tornà sorgir la ràdio descoberta pels grups que s'oposaven als valors de la societat de consum, les ràdios lliures, i darrerament, especialment a Itàlia, han estat les organitzacions ecologistes, pacifistes, feministes i d'altres d'alternativa que han vist que sense cap dels grans mitjans de comunicació de masses no és possible sobreviure, que la ràdio oficial, la televisió oficial, la premsa oficial només poden ésser combatudes amb les mateixes armes, la ràdio, i la televisió, sobretot.

Tots els estudis de divulgació sobre les possibilitats i el món de la ràdio expliquen les seves característiques, i la seva evolució fins arribar a les emissores de Freqüència Modulada. Aquestes pel seu radi de cobertura (local, fins on arriba la vista) i la seva reproducció realment molt bona del so, tot afegit a les poques despeses que suposa el mun-

tatge d'una emissora d'aquestes, ofereixen moltes possibilitats a qui en sapiga fer un bon ús.

Naturalment els moviments d'alliberament nacional prest aprofitaren la ràdio, per exemple a Algèria, on l'exèrcit francès arribà a controlar la venda de transistors —al país era escassa l'electricitat rural— i actualment al Tercer Món en pau s'usa per l'ensenyament de la gent del camp. L'ús que en podem fer nosaltres per normalitzar la nostra llengua i la nostra cultura, amb tot això dit, és clar. Un mitjà que usa els sons i la llengua, amb la seva ubicuïtat, economicitat (de recepció i d'emissió), un mitjà tan popular, encara no ha estat aprofitat per fer contrapès a l'acció espanyolitzadora, despersonalitzadora, alienadora contra el nostre poble. Un mitjà que difon la paraula instantàniament, i que fins ara ha imposat l'espanyol, és el mitjà que ens cal. Un mitjà que faci cultura, que sigui cultura nostra en tota la seva expressió, música, sons, paraules, silencis, comentaris...

La prova de la seva importància la tenim en l'ús que en feren totes les dictadures històriques, començant pel seu descobridor com a arma, Hitler, i se-

guint amb tota la xarxa que els feixistes muntaren a Itàlia, i la immensa quantitat d'emissores que tengué el Movimiento a l'Estat espanyol i que segueix usufructuant l'aparell estatal successor. Quan s'ha parlat tant de les possibilitats contraculturals, d'oposició al sistema establert, de les emissores populars a tot el món, cal d'insistir en el servei que ens han de fer als moviments nacionalistes de les comunitats oprimides econòmicament, culturalment i lingüísticament d'Europa unes ones lliures i de qualitat que desmuntin l'enganxat de les televisions i ràdios en mans dels detentadors del poder.

Quan amb no sé quants d'anys de gaudi d'una Constitució democràtica, cada dia en encendre la ràdio no puguem sintonitzar cap emissora que ens parli sempre en la nostra llengua catalana, que només tenguem un programa curtíssim diari de televisió en català (i a més amb uns continguts dictats pel poder segons els seus interessos) sis anys després de la mort del dictador, vol dir que vertaderament per al nostre poble han canviat ben poques coses (tenim un nou diari en foraster).

La victòria de l'esquerra centralista a França ha su-

posat que l'esquerra dels països sotmesos de França immediatament aprofités per trencar el monopoli estatal de la ràdio per muntar emissores en les llengües oprimides (occità, bretó, català...). A Itàlia, la Democràcia Cristiana heretà la xarxa d'emissores del feixisme i calgué l'aparició d'emissores il·legals perquè s'hagués de definir el Tribunal Constitucional que declarà la llibertat d'emissió per ràdio. A l'Estat espanyol, bé que per la qüestió de les emissores de televisió privades, el camí haurà estat el mateix (al Principat anganyat ha estat clausurada una emissora local de TV, la de Cardedeu) i el Tribunal Constitucional ara s'ha de manifestar.

Definitivament de la importància, les possibilitats, de la ràdio (i de la televisió) en són proves el mal que ens han fet, i el valor que els dona la dreta al poder que va a ajornar la concessió d'emissores de FM que fa molts de mesos havia d'haver fet. El monopoli estatal de la televisió i ràdio —que és distint del control necessari contra les interferències— és una amenaça contínua per al nostre poble, és una forma de censura intolerable i que s'ha d'acabar.

Tàntal

L'ECONOMIA DE LES ILLES

(Ve de pàg. 2)

ment el dret a utilitzar-lo i a donar-li carta de naturalesa.

¿QUE HEM DE FER?

L'Estatut d'Autonomia serà l'eina que ens donarà el joc que ens ha de permetre endegar un procés de recuperació històrica i d'assoliment del màxim ús de les competències segons la política que en aquest sentit faci el Partit; a la vegada ens farà establir i estrènyer lligams econòmics entre les illes que afavoriran a la llarga, juntament amb les relacions polítiques, l'aproximació dels respectius pobles entre si i obtenir una de les fites de la nostra identitat, la formació cohesionada i sense barreres del poble de les illes.

Ara bé, ¿Quines solucions donam als problemes que ens té plantejats l'economia? Hem de tenir en compte primer de tot les dificultats inherents al fet que es porti a terme una reestructuració, amb fre a la construcció, per a obtenir la seva lògica conseqüència que és l'atur de l'especulació com a pantalla de fons que domina per damunt de tots els altres interessos socioeconòmics. D'aquí vénen les dificultats.

La solució pareix ésser una tendència a l'equilibri; és a dir: aturada i recomposició del sector serveis; impuls important al sector agrícola, és necessari un canvi estructural de la distribució terra/conreu i un canvi en profunditat que s'ha d'estudiar apart; i finalment desenvolupament de la indústria,

recerca de les possibilitats, estudis i investigació a fons de les nostres possibilitats.

UN MODEL D'ALTERNATIVA NACIONALISTA

Contraposat a un model sucursalista, amb tendència a l'equilibri i aturada al desenvolupament sense fi o perspectives clares. Consideració de la terra com a element clau de riquesa, respecte a la natura i a la personalitat popular.

Sembla que la tendència a la reducció de la despesa tant individual com col·lectiva és una de les necessitats actuals. Es necessitaria una distensió en la despesa general.

Atencions al sector primari.— Es necessari treure'l de l'estat de prostració en què actualment es troba i impulsar una sèrie de reformes parcials. D'altres de més generals s'haurien d'estudiar apart, i no són objecte d'aquest treball.

Estudis de relació terres/estructura/ dimensió i activitat a desenvolupar a les terres.

Política de reguirs, millores en els casos en què sigui possible.

Investigació sobre els ramats, races i producció d'aquest sub-sector.

Foment de la protecció i producció de races autòctones.

Política de crèdits i protecció en els casos de mala collita i circumstàncies extraordinàries i per compres de materials, pinsos, adobs, etc.

Indústria auxiliar a l'agricultura, amb clares fixacions dels objectius

agrícoles, és a dir fixar la producció mitjançant uns plans.

—El sector secundari.— És un sector d'impulsió bàsicament, malgrat l'apuntat anteriorment a l'envers de la indústria de la construcció.

Es tracta d'investigar i cercar els mitjans de consolidar uns esquemes bàsics en una sèrie de fronts, per això s'ha de menester un esforç considerable; per tot això ens hem de conèixer bé a nosaltres mateixos, i hem de fer estudis exhaustius, a fons, de les nostres habilitats, més bé diria de les nostres inclinacions i possibilitats per a incidir en aquest sentit i impulsar la creació d'uns fronts industrials.

Tot l'anteriorment expressat ha d'anar acompanyat de suport tàctic (investigació de mercats, modelatges, escoles de formació professional, etc.) i estratègic.

—El sector terciari.— Presenta una problemàtica específica de signe de manteniment i conservació de l'existència, a la vegada que es poden anar introduint millores infra-estructurals. És essencial el manteniment dels llocs de treball, sense consentir maniobres destinades a tal fi; en general (llevat d'excepcions com el cas de la construcció) és una política a seguir en tots els sectors.

Deixem anotat tot l'esmentat anteriorment com a principi de formació d'una opinió, d'una opció nacionalista oposada a una altra de ja existent, dramàticament present, i que està treballant al seu propi favor en aquests moments. Siguem conscients dels nostres veritables interessos!

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a
"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"
*** CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,**
*** TELEVISORS, etc.**

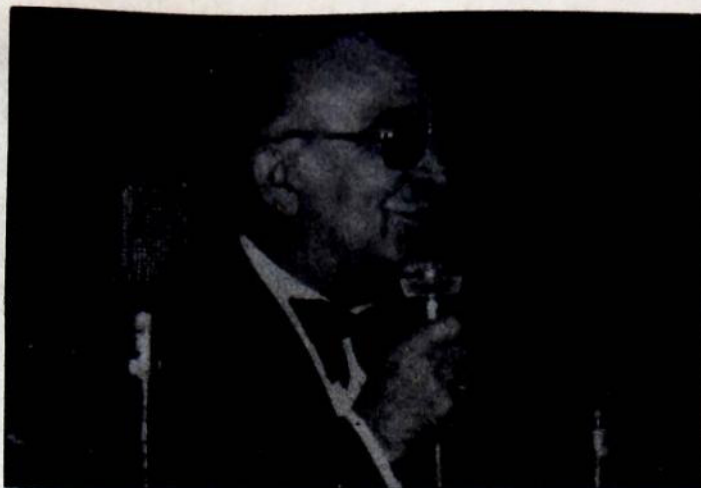
Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

IN MEMORIAM: Manuel Sanchis Guarner

Manuel Sanchis Guarner resta per sempre lligat a Mallorca per la tasca que exiliat aquí després de la guerra del 36 i pel seu republicanisme, però no fora de la seva pàtria catalana, per això; dugué a terme amb la seva col·laboració en la redacció del Diccionari Català - Valencià - Balear, a més dels seus estudis sobre la cultura popular i la poesia il·lenques, i la seva positiva influència sobre tots aquells que en els anys foscos de repressió el volgueren escoltar.

Amb la seva consciència clara i militant de la unitat lingüística i cultural dels nostres Països Catalans fou mestre per a molts i ha estat una figura fonamental al seu País nadiu en la defensa racional, oberta, i sense claudicacions de la seva personalitat i patrimoni nacionals valencians i, per això mateix, tan catalans.

Durant els anys de la democràcia dels successors de l'espanyolisme de la dictadura franquista encara ha hagut de fer front a l'irracionalisme militant contra-

ri a la normalització del català al País Valencià i contra les maniobres del separatisme lingüístic de la UCD al seu país, maniobres des de les clavegueres dels residus feixistes reciclats.

Personalitat humaníssima sempre dialogant des de la

seva ferma convicció, vergonyosament la televisió de Madrid ha tengut la barra encara de voler-li retre un homenatge de mort quan pocs dies abans la UCD ni l'havia volgut posar de suplent al tribunal que ha de nomenar el seu successor a

la catedra que ell deixà vacant, perquè hi volen situar un contrari a la normativa actual del català, acceptada fins ara al País Valencià.

Serenament, com ell, continuarem ací la tasca per la nostra pàtria comuna.

FOTOGRAVATS
LLUÍS

Sant Bartomeu, 9 - 1.º - B
CIUTAT - Tel. 21 71 64

SUBSCRIVIU-VOS A UNA REVISTA
AL SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA
DEL NOSTRE POBLE

lluc

Apartat 619
PALMA DE MALLORCA

C. O. P. E.
MALLORCA

**RÀDIO
POPULAR
DE MALLORCA**

és popular i és
de Mallorca

TEATRE

L'ordre, la seguretat, la por: "Olimpic man movement"

Els comentaris de la premsa —tan en general que hem de generalitzar—, no podien ésser pitjors. Comentaris de compromís rutinari davant una obra de la qual cal subratllar-ne l'ambigüitat com a mínim. Una obra en la qual el públic esdevé protagonista, encara que no se n'adoni, amb el seu silenci, aplaudiments o protestes. Les males llengües ja han fet córrer que Boadella volia fer un muntatge provocador, fregant l'insult, però d'una manera que només la consciència de cadascú podia, si se sentia ben neta, tirar la primera pedra. Qui era el protagonista? El feixisme? La por que provoca i de la qual se sustenta? La història? El present? El futur? El nostre futur? El nostre present? El nostre present individual, íntim, particular? Els nostres prejudicis polítics? La nostra careta pública? Els fonaments de la nostra societat?

L'hedonisme? La societat competitiva? La cultura nord-americana?... Quants n'hi hagué que se sentiren ferits per la familiaritat i connivència dels actors en els seus papers amb el públic? Sembla ser que per fer-nos veure-hi clar ens han d'exagerar tot allò que en els fonaments ens sosté. Preguntes: És l'obra una apologia totalitària, feixista? Els agradaria als neo-nazis? En el fons ens agradà? Sovint ens en reïm dels sistemes de la dreta per enganyar la gent, per aconseguir un consentiment social del seu gust; però som ben conscients de la força (i no dic ni la raó, ni la justícia) dels seus procediments? d'on arrela i on puny el feixisme, la seva escenografia, etc. per assolir, en certs moments històrics, els seus objectius? L'experiència ens demostra la seva força i la nostra inconsciència. És l'obra, però, un discurs, una reflexió sobre el

poder i els seus mitjans? O de la por i les seves conquestes? De fins on podem arribar, ens poden menar, si amb la nostra por, amb la nostra complicitat silenciosa, començem ja a regular davant el nostre enemic, intern i extern, antihumà? Ens sentirem involucrats pels actors, incòmodament involucrats, dins l'obra? Aplaudirem massa? Massa poc? Gens? Quan? I finalment: no hauria d'haver estat l'obra (i no és cap afirmació) en espanyol? O un poder català no seria distint, ni diferents els seus fonaments possiblement de renúncies de tota casta?

Es "Olimpic Man Movement" una provocació feixista o som nosaltres qui estam locats d'ala i no ens agrada?

Alomar

Retalla i envia a

**mallorca
socialista**

C/. Temple, 7 Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA

C/. Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____

Adreça _____

Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:

☐ Anual 500 ptes.

☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____

Gir Postal _____

Signatura, _____

Per la vostra comoditat (i la nostra)
domiciliem els pagaments al banc.

**tele
hogar**
ELECTRODOMESTIQUES

**AKAI
SONY
SHARP
THOMSON
TELEFUNKEN
etc...**

TOT EN VIDEO

Les millors marques internacionals

Les millors facilitats de pagament. Fins a 42 mesos
El millor, el més selecte Club de Vídeo de Mallorca,
amb més de 500 pel·lícules al nostre catàleg
i la nostra experiència i servei

TELE-HOGAR

Nicolau de Pax, 16
Telèfon: 279750

CAÇA: LA DESTRUCCIÓ DE LES ESPÈCIES?

Segons els darrers exàmens fets a l'Estat Francès, un 30 per cent dels examinats per obtenir el permís de caça no superaren les elementals proves sobre històrica i coneixements sobre fauna, flora, zones cinegètiques, espècies protegides, etc. Uns tests no massa rigorosos que demostraren que un 30 per cent dels potencials caçadors no estaven preparats o eren uns escòpeters, sense més coneixements que carregar una arma. A l'Estat Espanyol la demanda cada vegada és més gran; això devora l'anacrònica legislació sobre espècies protegides, parcs naturals i caça. Tot plegat fa més necessària una sèrie d'exàmens a l'hora d'aconseguir un permís de caça, i tot un material pedagògic i didàctic (projeccions, conferències, fullets, etc.) sobre els temes relacionats directament amb la caça.

Degut a la forta pressió cinegètica i a la destrucció del medi ambient, és urgent de cada vegada més la creació dels refugis de caça on es pugui conservar la fauna. Santuària on serà possible la supervivència i reproducció de moltes espècies que normalment viurien condemnades a desaparèixer, morir, per la forta pressió, tant urbanística com de la caça. Cal que els vuit refugis de caça (Castell de Santuari, penyalets marins de la Serra de Tramuntana, albufera des Grau, Dragonera, Conillera i illots pròxims, Vedrà-Vedranell, Tagomago, Espalmador-Espardell i illots pròxims) proposats, siguin establerts legislativament prest.

27.000 llicències de caça; la problemàtica és greu a les illes. L'oferta i demanda no estan en equilibri. Cada any són

caçats més de cinc milions de tords a les nostres terres. Un 65 per cent de la població de tords que emigren a les illes és abatuda pels caçadors. Estem destruint l'espècie. La caça influeix, amb la contaminació, i la destrucció del medi ambient a l'extinció de les espècies. Cada any la població de tords minva un 10-15 per cent. Cal legislar no tan sols el nombre de caçadors, sinó també les formes de caçar. Els "tradicionals": lloses, garballets, rotlet, visc, paletes, xarxes japoneses, magnetòfons, escòpeters d'aire comprimit, etc. són mètodes no específics prohibits per la llei. Molts d'ells venuts a qualsevol botiga del ram. Sense oblidar les repetidores que fan cada vegada més difícil la supervivència de la fauna, amb l'abús de la caça legal amb les prorrogues semiprofessionals,

etc.

La concepció bàsica sobre l'univers, el món i la natura és anacrònica, totalment errònia i desfasada. Els éssers vius no són al servei de l'espècie humana, al seu plaer i caprici. Vivim de la natura i en depenem en darrer terme. Els avenços tecnològics i científics dels darrers cent anys no han fet més que agreujar la nostra situació i demostrar-nos la precarietat de la nostra supervivència...

Tan sols el respecte a la naturalesa, a igual pla, farà possible la subsistència. La destrucció d'espècies i biòtops no fa més que accelerar el nostre ocàs.

L'home ja no és caçador-recol·lector. Hem passat, ja fa milers d'anys, a ramaders-agricultors i actualment a l'era industrial. La caça ja no és un mitjà de supervivència (funció antropològica) a les societats industrialitzades, com és la nostra. La balança és ben des-

equilibrada, havent-hi més demanda que oferta. En haver-hi més pressió cinegètica disminueix el nombre d'aus que poden reproduir-se. Procés acumulatiu, i que, si no disminueix la caça, les espècies corren un greu perill d'esvaïr-se.

La caça, juntament amb els toros, i la guerra (no en canviaria d'altra!) no són un art. La destrucció de la vida és aberrant que sigui anomenada art. L'art és creador. L'alt

nombre de llicències de caça demostra, una vegada més, el nostre grau d'endarreriment cultural.

La greu, i un mal presagi, que arreu del món s'hagin hagut de confeccionar unes llicències de cada vegada més extenses sobre espècies protegides; animals i plantes protegides per la llei no pel caprici dels científics, sinó per intentar allò impossible, la seva supervivència. Durant aquests cent anys darrers moltes espècies tant animals com vegetals han desaparegut irremediablment; i d'altres, moltíssimes més, són a punt d'esvaïr-se. Unes poques per selecció natural i la resta per la pressió directa o indirecta de l'home; l'espècie "Sapiens" de la naturalesa. No pensem que en som nets de culpa aquí, a les illes. Moltes han estat les espècies esvaïdes en temps històrics: des del llegendari endemisme Myotragus balearicus al francolí, gall blau, àguila reial, vell marí, etc. I sense oblidar les espècies en perill: llebre, sebellí, voltor, àguila peixetera, etc.

Cal la concienciació i presa de postures per part de l'administració pública amb les societats de caçadors, el perfeccionament de les actuals lleis de caça i el seu estricte compliment: el potenciament de les guarderies federatives i la vigilància per part de la guàrdia civil.

Guillem Alomar

Julia Herrera

Función de noche

*fotografía de escamilla
producción José Samano
dirección Josepina Molina*

daniel dicenta

La pel·lícula més comentada de la cartellera de Ciutat
Cum cada l'adal... V alt Disney

Tod y Toby

Basada en el libro de DANIEL P. MANIX
Dirigida por ART STEVENS, TED BERMAN y RICHARD RICH
Coproducta por WOLFGANG REITHERMAN y ART STEVENS
Productor ejecutivo RON MILLER

TECHNICOLOR

¿Qué ocurre cuando un perro y un zorro se hacen amigos?

Gran diversió per petits i grans.

LA MAS DIVERTIDA CARRERA CLANDESTINA DE COCHES
...DESDE NEW YORK A LOS ANGELES

LOS LOCOS DE CANNONBALL

BURT REYNOLDS ROGER MOORE
FARRAH FAWCETT DOM DeLUISE
DEAN MARTIN SAMMY DAVIS, Jr.
JACKIE CHAN PETER FONDA

Una barreja de diversió i acció.

Chaplin
multicines

Aquestes
Festes
poden
veure a les
nostres
pantalles
la següent
programació

EL RETORNO DE LA GRAN AVENTURA
En busca del ARCA PERDIDA

PARADISE PICTURES presenta una producció LEONARDO FILMS
Una aventura de Steven Spielberg
Producció: ROBERTO MARICHAL
Música de JOHN WILLIAMS
Elenco: KATEEN KLEIN, PAUL FREEMAN, RICHARD LEE, JOHN HENRIKSEN, DENZEL WASHINGTON, KATEEN KLEIN, PAUL FREEMAN, RICHARD LEE, JOHN HENRIKSEN, DENZEL WASHINGTON, KATEEN KLEIN, PAUL FREEMAN, RICHARD LEE, JOHN HENRIKSEN, DENZEL WASHINGTON

Darrers dies d'una pel·lícula que fa 13 setmanes que esta en cartellera

En sessió de nit...
diariament.

EMPIEZA EL ESPECTACULO
SABADO DE 8 A 10 PM

IMAGINESE!
El genial científico H.G. Wells persiguiendo a Jack el Destripador a través del tiempo hasta nuestra época

LOS PASAJEROS DEL TIEMPO
El film de ciencia ficción más emocionante de los últimos años

10'45

9'15 - 10'40